

Misli

Thoughts

Print post publication number
100004295

MAREC–APRIL 2021
ŠTEVILKA – NUMBER 2
LETO – YEAR 70

70

Misli marec-april 2021

Vsebina

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 5 Izpod Triglava
- 11 Slovenian Mission Melbourne
- 20 P. Lavrencij Anžel
- 23 Slovenian Mission Sydney
- 28 Polovinke
- 32 Slovenian Mission Adelaide
- 35 Bilo je nekoč
- 44 Iz Kraljčine dežele – Queensland
- 46 Pismo uredniku Misli
- 47 Nekaj pesmi Ferija Lainščka
- 48 Triglav Mounties Group
- 52 Vse najboljše, Rudolf Maister
- 53 Sodelovali smo tudi avstralski Slovenci
- 56 Kruh – vsakdanja hrana življenja
- 58 Moje delovne izkušnje pri SBS Sydney
- 60 Razmišljanja Cilke Žagar
- 61 Obvestilo veleposlaništva RS v Canberri
- 61 Vaši darovi
- 62 Živalske zgodbe in nezgode
- 64 Butalci

Spoštovani in dragi rojaki!

Januarja 1971 je takratni urednik *Misli* p. Bernard Ambrožič v uvodniku zapisal: »Dospeli smo v XX. letnik našega lista. To bi se smelo imenovati priličen jubilej. Saj smo celo pred desetimi leti o nečem takem spregovorili. Toda bodimo rajši skromni – nič prav novega bi ne vedeli reči. Ne urednik, ne morebitni prispevkarji. Če bi se skušal dotakniti vprašanja o uspehu lista v teh letih, kaj bi mogli povedati? V čem je prav za prav uspeh sploh? Največkrat je neviden, je nekaj skrivnostnega, ne da se prijeti ne z roko ne z besedo. Če je kaj takega spremljalo *Misli* v teh dvajsetih letih – hvala Bogu!«

Ob zapisanem uvodniku izpred petdesetih let mi prihajajo na misel besede, ki jih je zapisal Phil Bosmans: »Zazri se kdaj v oblake, te bežne tvorbe, ki plavajo na nebu. V svoji domišljiji lahko v njih ugledaš skrivnostne pošasti. Opazuj otroka, kako riše. Njegova domišljija pričara z barvnimi svinčniki na košček papirja kar ves svet. Poglej starčka, ki boža mačko, zaljubljenca na avtobusnem postajališču, dojenčka, ki spi v vozičku. Odkril boš, da je v vseh stvareh nekaj več, kot lahko površno vidimo, da je v njih spomin na raj. Vsak dan skriva v sebi čuda, vseh sploh ni mogoče naštet. Veselje nad majhnimi vsakdanjimi čudeži – to je ključ, da boš lahko vsak dan malce srečen.«

Tudi po sedemdesetih letih se trudimo, da bi v *Mislih* vsakdo odkril nekaj, kar ga bo nagovorilo. Morda se je dobro vsaj kdaj pa kdaj v kakšen članek bolj poglobiti in ga večkrat prebrati, da bomo bolje razumeli, kaj nam poročevalec želi povedati. In še vedno je čas, da tudi sami sodelujemo pri oblikovanju jubilejnih števil *Misli* s svojim pričevanjem, mislijo, spominom ... K temu vas res iz srca spodbujam.

Pred nami so velikonočni prazniki. Velikonočni dogodek Jezusovega vstajenja je osrednja in edinstvena vsebina naše krščanske vere. Samo zato, ker je Jezus vstal od mrtvih in so ga njegovi učenci po težkih dvomih in prestrašenosti velikega petka večkrat doživeli kot tistega, ki živi, so našli izgubljeno vero, zbrali pogum in začeli to sporočilo oznanjati in za to resnico končno tudi umirati.

Ob nezaslišanem velikonočnem sporočilu se marsikdo lahko vpraša: Ali je to mogoče? Pa vendar nam vstajenjsko upanje ni tuje. Vsakokrat, ko verjamemo, da bo zadnja beseda imela resnica in ne laž, pravičnost in ne krivica, verjamemo

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2020** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka. **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew, BSB:** 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

v vstajenje: verjamemo v dokončno zmago dobrega nad zlim in življenja nad smrtjo. To upanje dobi v veri v Jezusovo vstajenje svojo najvišjo potrditev.

Čas, v katerem živimo, marsikoga navdaja s skrbjo in negotovostjo. Mnogi se sprašujejo, kaj je sploh še res in kaj ni. Ali je spričo številnih nasprotnih primerov, o katerih nam poročajo od vsepovsod, še vredno pristajati na tradicionalne krščanske in občečloveške vrednote poštenja, pravičnosti, zvestobe, družinskega življenja, resnicoljubnosti, solidarnosti, nesebičnosti in dejavne ljubezni?

V ta čas skrbi in dvomov prihaja praznik velike noči. Vsem vernim in vsem ljudem dobre volje, ki vam ni vseeno, kam gremo, želim, da bi nas tudi letošnje velikonočno praznovanje utrdilo v naši pripadnosti tistim temeljnim vrednotam, ki so nas ohranile do današnjega dne. Prestrašenim apostolom je velikonočno doživetje Vstalega vrnilo pogum in vero v zmago Božjega kraljestva pravičnosti in ljubezni. Zato želim, še posebej tistim, ki doživljate življenjske preizkušnje, globoko velikonočno tolažbo in povrnjeno zaupanje v smisel poštenega in pogumnega življenja.

p. Simon Peter Berlec

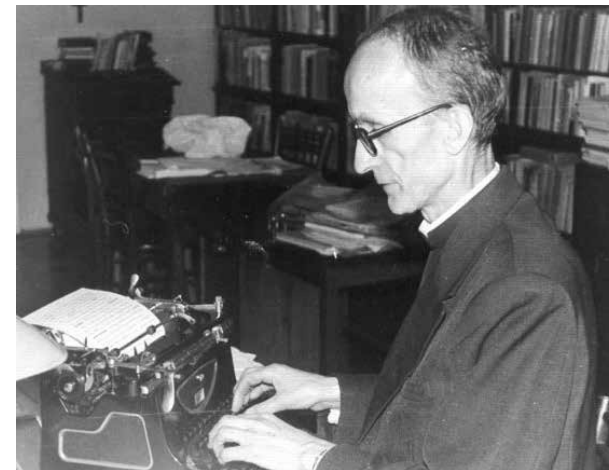
*Jezus,
zdaj bi bil že čas, da te vzamemo zares.
Že stoletja množimo ideje o Tebi,
z razpravami polnimo knjižnice in odpiramo nove univerze;
z domišljavostjo lastne modrosti si v hišah postave sestavljamo metode,
a vse s strahom in begom, z navezanostjo in povzpetništvom,
brez radosti in zaupanja.
Opustili smo poljube in objeme,
ne znamo več maziliti ran in ne zmoremo več brisati solza.
Brez ljubezni ostane le krivda; krivda nezvestobe do Tebe,
ki jo tlačimo pod kupe molitev in v rove navrtane pameti,
ki si hoče sama zaslužiti ljubezen.
Ne upamo si živeti s srcem;
sramujemo se ga in ga tlačimo, sumničimo ga in krivimo,
v oviro nam je in v nadlego in s pravičniki ga kamnamo.
Zato ne zmoremo ljubiti, zato nas je ljubezni strah;
nimamo vere,
ker verjamemo le sebi in ostajamo le farizeji na gostijah s Teboj.*

p. Pavle Jakop

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

ANTON STRLE NA POTI DO OLTARJA

Na nadškofiji v Ljubljani so 21. januarja 2021 sklenili škofijski postopek za beatifikacijo Božjega služabnika Antona Strleta. Sklepno sejo, na kateri so predstavili zbrano gradivo, izrekli prisego o vestno opravljenem delu in podpisali zapisnike, je vodil nadškof Stanislav Zore. S tem je škofijski postopek, ki ga je vodil postulator p. Andrej Pirš, končan. Nadškof Zore je povedal: »Gradivo postopka bomo sedaj izročili Kongregaciji za zadeve svetnikov. Pot do beatifikacije je še pred nami. Formalne postopke bodo vodili uradniki na Kongregaciji, mi pa ne smemo čakati križem rok. Pomnožiti moramo svoje molitve in prinašati svoje potrebe pred Boga po priprošnji Božjega služabnika Antona Strleta, saj bo za srečen zaključek postopka potreben čudež na njegovo priprošnjo. Naj končam z besedami: Svetnikov ne dela Kongregacija za svetnike, svetniki prihajajo iz gorečih molitev vernikov, ki zaupajo v njihovo priprošnjo.« Prof. Strle, doma

iz župnije Sv. Vid nad Cerknico, je bil v duhovnika posvečen med drugo svetovno vojno, po njej je bil nekaj časa zaprt, kljub temu si je pridobil odlično teološko izobrazbo, podrobno spremljal drugi vatikanski koncil, prevedel njegove dokumente. Bil je izreden poznavalec teologije na svetovni ravni, član mednarodne teološke komisije in v njej sodelavec papeža Benedikta XVI. Ta je, še kot kardinal Ratzinger, o Strletu dejal: »Iz njegove ponižne in dobrotljive osebnosti je izhajala velika notranja svetloba; čutili smo, da je tega suhega človeka stik z Bogom povsem prežal.« Prof. Strle je bil preprost, skromen in iskan spovednik. Mnogi, ki so ga poznali, pravijo, da je bil svetniški duhovnik, zato so kmalu po njegovi smrti 2003 začeli razmišljati o postopku za njegovo beatifikacijo.

ŠKOFJE ZA LETOŠNJI POST

Že vrsto let slovenski škofje na vernike ob začetku posta naslovijo pastirsko pismo. Tokrat so nas spomnili, da je telesno zdravje velika dobrina, a je le znamenje druge, večje dobrine, ki jo prinaša Jezus Kristus. To je duhovno zdravje, ki zagotavlja večno življenje v Božji ljubezni. V času, ko so mnogi težko oboleli, nekateri pa celo izgubili svoje najdražje, spoznavamo, da je nesebično žrtvovanje za bližnjega največja dobrina, saj nas pripravlja za večno življenje z Bogom. Kot kaže, je pred nami že drugo praznovanje Gospodovega trpljenja smrti in vstajenja, ko se zaradi omejitev ne moremo nanj pripravljati kot običaj-

no. Škofje so zapisali, naj čas omejitev v nas okrepi hrepenenje, da bi sveto mašo čimprej lahko obhajali v cerkvi in jo tudi bolj cenili. V drugem delu pastirskega pisma pa govorijo o tem, da moramo ljudje na vsakem koraku izbirati med sebičnim iskanjem lastnih koristi ter ljubeznijo in nesebičnim služenjem drugim. To velja za osebno življenje; to je bilo odločilno, ko smo se pred tridesetimi leti odločali za samostojno državo; to je nujno pri premagovanju epidemije, v kateri smo se znašli. Prav tu imamo veliko primerov nesebičnega žrtvovanja iz odgovornosti in ljubezni do bolnih ter vseh, ki jih je epidemija prizadela. Tem gre naše občudovanje, priznanje in zahvala. Žal je veliko nasprotnega ravnanja: neodgovornega omalovaževanja nujnih ukrepov, nenehnega vzbujanja dvomov v njihovo koristnost, pozivanja k njihovemu nespoštovanju in blatenja ugleda tistih, ki nosijo najtežjo odgovornost, da bi s čim manjšimi žrtvami prebrodili krizo. S tem se kriza podaljšuje v škodo nas vseh. Namesto državniške drže, kjer je v ospredju skrb za obče dobro, za blagor državljanov, je vse preveč tistih, ki želijo na oblast za vsako ceno. Škofe skrbi izključevalno sovraštvo, ki se postavlja nad medsebojno spoštovanje in enakopravno vključevanje vseh, ki so pripravljeni sodelovati. Časi bodo boljši, če bomo mi boljši, in če se bomo mi bolj potrudili zanje v cerkvenih občestvih in v političnih skupnostih. To je obenem poziv k spreobrnjenju, ki ga prinaša postni čas, so zapisali škofje v pastirskem pismu.

LABODJI SPEV KOALICIJE KUL

Parlamentarne stranke LMŠ, SD, Levica in SAB, ki so se po nenadnem odsto-

pu Marjana Šarca 27. januarja 2020 znašle v opoziciji, se niso sprijaznile z izgubo oblasti. Najresnejši poskus za vrnitev na oblast je bilo oblikovanje koalicije KUL (Koalicija ustavnega loka) v začetku oktobra lani. Ekonomist Jože P. Damijan, ki je ob podpori »globoke države« dal pobudo o alternativni vladi in se ponudil za mandatarja, je kmalu obupal. Prišel je Karel Erjavec, se zavihtel na mesto predsednika stranke DeSUS, stranko odpeljal iz Janševe vlade in napovedal konstruktivno nezaupnico. Ves mesec december so ob izdatni podpori medijev, raznih strokovnjakov, groženj in napadov na nekatere poslance iskali potrebnih 46 glasov za oblikovanje nove vladne večine. Napovedali so zamenjavo Janše že pred koncem leta, znova poskusili sredi januarja, a je bilo glasov še manj kot decembra, in končno izbrali 15. februar – dan pred pustom, da se preštejejo. Po njihovih trditvah je glavna grožnja Sloveniji Janez Janša in ne covid-19. Glasovanje o nezaupnici v državnem zboru so predstavili kot zadnjo priložnost, da državo zaščitijo pred brezobzirno in skrajno politiko SDS. Govorili so, da se bo z glasovanjem pokazalo, ali je dovolj poslancev na pravi strani zgodovine, ki bodo glasovali za normalno sedanjost in prihodnost. Po celodnevni razpravi se je pokazalo, da ima Erjavec celo manj glasov kot decembra. Podprlo ga je le 40 poslancev; od tega le eden ali dva iz njegove stranke. Premier Janša zdaj nadaljuje z delom. K sodelovanju je znova povabil vse poslanske skupine, a levi blok, ki že nekaj let gradi svojo politiko na sovraštvu do Janše in vseh, ki ga podpirajo, na sodelovanje ni pripravljen.

DO OBLASTI MIMO USTAVNEGA REDA

Dogajanje na političnem prizorišču in spopad za oblast je v komentarju priloge Naš čas v *Družini* lepo predstavil profesor Ivan J. Štuhec. Ob iskanju napak, vsake možnosti za kritiko in nenehnem rušenju vladne koalicije je spomnil na slovensko ustavo. Tam beremo, da ima oblast ljudstvo. Državljanke in državljani jo izvršujejo neposredno in z volitvami, po načelu delitve oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno. Kot nadaljuje Štuhec, nikjer ne piše, da jo državljani izvršujemo posredno prek medijev. V zadnjih desetih letih smo priče prav temu, da nam medijski konstrukti ustvarjajo stranke za eno mandatno dobo ter premiere brez politične kilometrine in brez resnega strankarskega in mednarodnega zaledja. Na nek način smo priče vzporednima procesoma t. i. spontane demokracije, ki jo manifestirajo ljubljanski biciklisti na eni strani in večinski mediji na drugi strani. Pri tem pa je treba izpostaviti, da politične stranke, ki niso sposobne svojega predsednika ponuditi kot mandatarja, niso vredne, da so na seznamu političnih strank, njihovi predsedniki pa nevredni svojega položaja. Medijsko iskanje nekakšnega obvodnega mandatarja samo potrjuje nerazumevanje ustave in demokracije. Volivci gredo na volitve zato, da izbiramo stranke, ki bodo prevzele vladanje v državi! Kdor išče vlado in mandatarja mimo tega, ruši ustavni red. Že nekaj mesecev to počne tudi nesposobna opozicija, ki je brez vsakega resnega programa in alternative, razen da je proti Janezu Janši. Ljudje, ki so bili izvoljeni, imeli oblast in jo prostovoljno prepustili, naj

počakajo na naslednje volitve, ne pa da zaradi svoje nesposobnosti iščejo rešitve v še bolj nesposobnih kandidatih za mandatarja. Mediji, ki ta scenarij nekritično in promocijsko podpirajo, s tem sami postajajo del protiustavne koalicije, ki so ji volitve zgolj demokratska fasada za prevzemanje oblasti, za vsako ceno in z vsemi sredstvi. Kdor se ne stehta na volitvah, po besedah Štuheca nima kaj iskati pri vodenju države.

PRESEDNIK PAHOR ZA VEČ SODELOVANJA V POLITIKI

Predsednik države Borut Pahor skuša v političnem spopadu za oblast, ki se je v zadnjem letu dni zaostрил do skrajnosti, ohraniti enaka merila do vseh. Zaveda pa se, da je tako stanje uničujoče za vse. Zato je lani ob nenavadno velikem smrtnem davku, ki ga je zahtevala epidemija, večkrat spodbudil politične stranke k sodelovanju in poenotenju v nekaterih vprašanjih, ki so pomembna za državo. Pri tem je v ospredje postavil spopad z epidemijo, okrevanje po njej in predsedovanje Svetu EU v drugi polovici leta 2021. Prepričan je, da bi bili pri soočanju s covidom-19 uspešnejši, če bi bilo vzpostavljeno normalno sodelovanje med parlamentarnimi strankami. Ker bi rad preveril, kaj menijo o tem predsedniki strank, jih je pred koncem februarja povabil na Brdo pri Kranju. Odzvali so se predsednik SDS Janez Janša, predsednica SD Tanja Fajon, prvi mož SMC Zdravko Počivalšek, predsednik NSi Matej Tonin, novi predsednik DeSUS Karel Erjavec, voditeljica SAB Alenka Bratušek in predsednik SNS Zmago Jelinčič Plemeniti. Povabilo sta zavrnila predsednik LMŠ

Marjan Šarec in koordinator Levice Luka Mesec. Pahor je po srečanju, ki ga je gostil, povedal: »Glede na zastrupljenost političnega ozračja je bila razprava na visoki ravni politične kulture, bila je vključujoča in spoštljiva, ne glede na to, da je na trenutke bila zelo polemična.« Med drugim so se dogovorili, da v kratkem pripravijo posvet s stroko, na katerem bodo iskali skupna stališča o tem, kako naprej po epidemiji, ki je prizadela številna področja življenja, od zdravstva in šolstva do gospodarstva in turizma.

POKLUKAR NOVI MINISTER ZA ZDRAVJE

Državni zbor je konec februarja z udobno večino podprl Janeza Poklukarja za novega ministra za zdravje. Dvainštiridesetletni zdravnik internist, doma iz Zgornjih Gorij, je s tem postal 18. minister za zdravje v Sloveniji. Poklukar je do zdaj kot direktor vodil jeseniško bolnišnico, ki jo je uspešno finančno saniral, od avgusta 2019 je bil na čelu UKC Ljubljana, največje bolnišnice v državi. Položaj ministra je prevzel dob-

ro leto pred rednimi volitvami. Vlada je iskala novega ministra za zdravje po tistem, ko je Tomaž Gantar s tega mesta odstopil konec lanskega leta po izstopu stranke DeSUS iz koalicije. V vmesnem času je ministrstvo vodil premier Janez Janša.

NACIONALNA TISKOVNA AGENCIJA

Slovenski medijski prostor dobiva te dni novo tiskovno agencijo, ki želi po napovedih ustvarjalcev postati verodostojen mnenjsko-poročevalski portal, pri katerem bodo sodelovali vplivni posamezniki in mnenjski voditelji z različnih področij. Glavni urednik Nacionalne tiskovne agencije – NTA Aleš Ernecl je dejal, da želijo postati alternativa Slovenski tiskovni agenciji – STA in stopiti tudi na globalni trg. Vsebina portala bo razdeljena na mnenjsko novinarstvo in poročanje, avtorji pa bodo skušali širiti pluralizem in demokracijo medijske pokrajine.

ZNOVA POUK V ŠOLAH

Po več kot štirih mesecih so se osnovnošolci in dijaki zaključnih letnikov v drugi polovici februarja znova vrnili v šolske klopi. Pouk poteka v matičnih učilnicah; učenci in dijaki imajo tam tudi malico. V višjih in visokih šolah ter na fakultetah so dovoljeni izpiti v živo in seminarji, na katerih je lahko do deset udeležencev. Po priporočilu ministrstva šole do nadaljnjega ne bodo izvajale šole v naravi, plavalnih tečajev, praktičnega dela prometne vzgoje za kolesarski izpit in ekskurzij. V matičnih razredih učencem ni treba uporabljati zaščitnih mask, zunaj razreda pa ves čas. Odpiranje šol je prineslo nove obveznosti učiteljicam

in učiteljem, ki se morajo vsak teden testirati, ves čas pouka so zanje obvezne tudi maske.

IKEA TUDI V LJUBLJANI

Švedski pohištveni velikan Ikea je 25. februarja odprl prvo poslovalnico v Sloveniji. Ta se nahaja na območju trgovskega središča BTC v Ljubljani. Gre za peto poslovalnico na območju jugovzhodne Evrope in eno od več kot 450 trgovin po vsem svetu.

IZKLJUČNA GOSPODARSKA CONA V JADRANU

Hrvaška je 13. februarja v Jadranskem morju uveljavila svojo izključno gospodarsko cono. S tem je dobila pravico do gradnje umetnih otokov ter izkoriščanja energije morja in vetra. Isto namerava storiti tudi Italija na svoji strani. Obe državi sta s to odločitvijo seznanili Slovenijo, ki v skladu z odločitvijo arbitražnega sodišča pravice do lastne izključne gospodarske cone nima. Je pa naša država sodelovala na tristranskih srečanjih glede sodelovanja pri zaščiti Jadrana; ta vprašanja bodo države reševale skupaj. Slovenija je ob tem poudarila, da razglasitev izključnih gospodarskih con Hrvaške in Italije ne sme v ničemer poseči v pravice Slovenije, ki jih ima po mednarodnem in evropskem

pravu. Coni Hrvaške in Italije bosta postali tudi coni EU, v katerih imajo ribiči ostalih članic na podlagi skupne ribiške politike EU enak dostop do voda in virov, tako da posledic za slovenske ribiče ne bi smelo biti.

PREŠERNOVA NAGRAJENCA LAINŠČEK IN MUŠIČ

Letošnjo tradicionalno državno proslavo na večer kulturnega praznika je nadomestil televizijski poklon velikima in malim Prešernovim nagrajencem. V ospredju sta bila pisatelj Feri Lainšček in arhitekt Marko Mušič. Lainšček, doma z Goričkega v Prekmurju, je nagrado prejel za romane, pesniške zbirke, kratko prozo, dela za otroke in mladino, filmske scenarije in radijske igre, s katerimi že skoraj štirideset let bogati zakladnico slovenske kulture. Mušič, ki je odraščal v umetniški ljubljanski družini, pa je nagrado prejel za življenjsko delo na področju arhitekture, s katero je zaznamoval slovenski in širši balkanski prostor. Njegove so Nove Žale v Ljubljani, cerkev Kristusovega učlovečenja v Dravljah, Spominski park Teharje, načrt za novo Narodno in univerzitetno knjižnico ... Mušič, ki ceni domačo arhitekturno dediščino, še zlasti Plečnika, se je v zahvali

za nagrado zavzel za »novo renesanso umetnosti prostora, ki jo bomo lahko ponosno podali naši narodni identiteti«. Lainšček pa je povabil k solidarnosti z ustvarjalci, ki so se v času epidemije znašli v stiski.

V KRŠKEM SKLENILI BOHORIČEVO LETO

V mestnem muzeju v Krškem so konec februarja odprli razstavo Adam Bohorič: Proste zimske urice o latinskokranjski slovnici – Arcticae horulae succisivae de Latinocarniolana literatura, kot sklepni dogodek Bohoričevega leta. Z njo so v tem mestu prvič predstavili izvirni izvod prve slovnice slovenskega jezika. Bohoričevo slovnico, ki je izšla leta 1584 (tako kot *Dalmatinova Bi-*

blija), krajše imenujemo *Zimske urice*. Ohranilo se je šestindvajset izvodov v izvirniku. Tri hrani Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani, eden od teh je na ogled v Krškem. Med dragocenejšimi je izvod, ki ga hrani frančiškanski samostan na Kostanjevici, saj je na notranji strani platnic Bohoričevo posvetilo. Jubilejno leto so razglasili v začetku lanskega leta v spomin na protestantskega slovnika in šolnika Adama Bohoriča, ki se je rodil 1520 v okolici Brestanice.

ODLIČJA NA SVETOVNEM PRVENSTVU V OBERSTDORFU

Nemčija gosti svetovno prvenstvo v nordijskih disciplinah, kjer so se že prve dni izkazali slovenski športniki. Najprej je Ema Klinec postala svetovna prvakinja na srednji skakalnici. Dan zatem so skakalke Nika Križnar, Špela Rogelj, Urša Bogataj in Ema Klinec prišle do srebrne medalje v ekipni tekmi. Anže Lanišek si je priskakal bronasto medaljo. Za prvo medaljo na prvenstvu je poskrbela smučarska tekačica Anamarija Lampič, ki je bila bronasta v klasičnem šprintu. Nekaj dni zatem je bila Lampičeva spet bronasta v šprintu dvojic, kjer se ji je pridružila Eva Urevc. Pet medalj za Slovenijo v prvih petih dneh!

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912 Baraga House, 19 A'Beckett Street
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783 PO Box 197, KEW VIC 3101
Sts. CYRIL and METHIDIUS Tel.: (03) 9853 7787
SLOVENIAN MISSION E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Je že res, da smo v novo leto 2021 vstopili z različnimi občutki, ker se nas novi virus nikakor ne naveliča in je postal naš zvesti spremljevalec, pa vendar nas pozitivna misel in vsaj delno srečevanje ter druženje rešujeta pred osamo. Kako hitro se lahko stvari spremenijo smo videli, ko smo bili pet dni spet popolnoma zaprti. Pa je tudi to minilo. *Nikoli več ne bo isto* pogosto slišimo, lahko pa naredimo tisto, kar je v naših močeh. Objemanje, poljubljanje, rokovanje ... še ni dovoljeno, pa tudi nošnja mask znotraj cerkve je še vedno obvezna. Lahko pa tudi z masko drugemu namenimo prijazen pogled in pokažemo veselje, da smo skupaj. Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na socialnem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Catholic Mission St Cyril and Methodius**.

Na pepelnično sredo, 17. februarja 2021, smo začeli postni čas, ki nas tako kot vsako leto vabi k poglobljeni spokornosti in srečanju s samim seboj. Če vem, od kod črпам sokove in

modrosti za svoje življenje, potem vem tudi, kje sem in komu pripadam.

V ponedeljek, 22. februarja, smo imeli srečanje s pastoralnim svetom.

V postnem času imamo pobožnost križevega pota ob petkih in nedeljah pred začetkom maše. Še posebej vas vabim, da se vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu, da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati.

SPOVEDOVANJE v KEWJU je redno pred sv. mašo. Za obisk starejših in bolnih sva vedno na razpolago, samo obvestite naju ali nama to sporočite po najbližjih sorodnikih.

MAŠA na Slovenskem društvu JADRAN ob prazniku sv. Jožefa bo v nedeljo, 21. marca 2021, ob 12.30 (pm). Vabljeni.

IZDELOVANJE (pletenje) BUTARIC bo na cvetno soboto, 27. marca, od 9. ure (am) naprej. Vabljeni!

POSTNO ROMANJE V TA PINU bo v soboto, 27. marca 2021. Ob 15. uri (3 pm) bomo imeli tam križev pot in mašo.

CVETNA NEDELJA, 28. marec 2021: blagoslov zelenja in butaric ter sveta maša z dramatiziranim branjem pasijona bo ob 10. uri v cerkvi.

VELIKI ČETRTEK, 1. april 2021: spomin Gospodove zadnje večerje – Kew ob 18. uri (6 pm). Po sv. maši bo ob Gospodovi ječi sledila molitvena ura za duhovne poklice.

VELIKI PETEK, 2. april: spomin Gospodovega trpljenja in smrti. Ta dan je strogi post. Ob 11. uri (am) bo pobožnost križevega pota, ob 15. uri (3 pm) bo spomin Gospodove smrti, češčenje križa in obhajilo. Božji grob bo spet v lurški votlini, kjer se bomo zbrali v molitvi po obredu v cerkvi. Nabirka velikega petka je namenjena kristjanom v Sveti deželi, ki nam ohranjajo svete kraje. Pokažimo jim svojo solidarnost,

pomoč in bratsko bližino. Bog povrni za ta Vaš dar.

VELIKA SOBOTA, 3. april: ob 18. uri (6 pm) bomo v Kewju pričeli s slavljenjem luči velikonočne vigilijske, slovesno mašo ter nato vstajenjsko procesijo in blagoslovom velikonočnih jedil.

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 4. april 2021. Prva praznična maša bo ob 8. uri (am), slovesna maša bo ob 10. uri (am). Po obeh sv. mašah bo tudi blagoslov velikonočnih jedil.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 5. april 2021: praznična maša bo ob 10. uri (am).

BELA NEDELJA – praznik BOŽJEGA USMILJENJA, 11. april 2021. Sveta maša bo ob 10. uri (am).

VELIKONOČNO VOŠČILO

Vstal sem tudi za Vas. Tudi za Vas sem premagal smrt in vas želim popeljati v življenje. Ta novica je radostna, naj se zato radost naseli tudi v Vaša srca, kjer naj domuje vse lepo, predvsem pa ljubezen.

Spoštovano oltarno občestvo slovenskega misijona v Kewju. Želim Vam, da bi bili ljudje globoke vere, ki črpajo duhovno svežino iz dogodka velike noči. S kakšno brezmejno ljubeznijo nas je Kristus ljubil, da je šel za nas umret na križ, in kakšna izredna moč je ljubezen, ki ga je ponesla iz smrti v življenje, bomo vedeli šele takrat, ko se nas bo resnica vstajenja dotaknila z vso silo, tako kot se je dotaknila apostolov na prvo veliko noč zvečer, ko so bili zbrani v dvorani zadnje večerje. Jezus je prišel pri zaklenjenih vratih in jim rekel: »Mir vam bodi!« Ustrašili so se ga, on pa jim je prinesel mir. Morda se tudi vi bojite Boga, njegovih zahtev, zapovedi, morda se vam zdijo duhovniki preveč okosteneli in neprilagojeni današnjemu času in vas je take podobe krščanstva strah. Vendar velja še danes Jezusova opogumljajoča beseda, ki jo je apostolom izrekel na večer velikonočnega dne: »Ne bojte se, jaz sem!« Ta beseda prinaša mir tudi nam, če jo le hočemo sprejeti. Naj Kristusovo vstajenje, največjo resnico vseh časov, izpričajo naša prizadevanja, naša želja po duhovnem napredku, naša iskrenost in dobrohotnost. Naj nam srce zapoje veselo ALELUJO v znamenje našega radostnega srečanja z Vstalim vsak trenutek našega življenja!

Vsega tega Vam želim v svojem imenu in tudi v imenu p. Davida.

ŠMARNICE V MAJU bodo ob petkih in nedeljah. Prvo nedeljo v maju, 2. maja 2021, bomo po obhajilu izpostavili Najsvetejše, zapeli litanije Matere Božje in prejeli blagoslov. To nedeljo bomo kot občestvo praznovali *materinski dan*.

SVETI KRST

MICHAEL JAMES GJEREK je v nedeljo, 17. januarja 2021, ob 12. uri v naši cerkvi v Kewju prejel zakrament sv. krsta. Čestitke staršem Ivanu in Xiuyun Gjerek, botroma Mariu in Majdi Ferligoj, ki ju je zastopala njuna hčerka Eden Ferligoj, in vsem sorodnikom ter prijateljem.

ODŠLI SO

ZDRAVKO ŠPILAR je umrl v torek, 12. januarja 2021, v Austin Hospitalu v Heidelbergu. Rodil se je 30. novembra 1930 v Kalu pri Pivki. Štiriindvajsetleten je emigriral v Avstralijo in prišel v Melbourne, kjer si je kmalu ustvaril dom v Clifton Hillu. Ker mu šol iz Slovenije niso priznali, je kljub pomanjkljivemu znanju angleščine obiskoval večerno šolo in uspešno končal vse potrebne izpite za certifikat. Kot monter in strugar je nato trideset let delal v Wilmott Breedonu v Prestonu, zadnja leta kot delovodja. Ker so sodelavci težko izgovarjali njegovo ime Zdravko, so ga prekrstili v Petra, prijatelji pa so ga klicali tudi Janez ali Ivan. V šestdesetih letih prejšnjega stoletja je kupil novo zemljišče v Bulleenu in tam zgradil hišo; okolje ga je namreč spominjalo na rodno Slovenijo. Odlikovali so ga prijaznost, radodarnost, potrpežljivost in izredno sočutje.

Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v sredo, 20. januarja, ob 13. uri (1:00 pm). Pokopali smo ga isti dan ob 15. uri (3:00 pm) na pokopališču Keilor. Sočutje hčerkama Mary in Jenny.

JOŽEF KRNJAK je umrl v četrtek, 14. januarja 2021, v TLC Noble Gardens Residential Aged Caru. Rojen je bil 18. marca 1931 v Čakovcu na Hrvaškem. Njegovo otroštvo ni bilo lahko. Bil je drugi od šestih otrok, njegova družina je morala za preživetje trdo delati. Kljub temu, da je v mladosti v dveh nesrečah izgubil dva prsta na roki, je bil navdušen harmonikar. Leta 1957 se je poročil in emigriral v Avstralijo. Po kratkem bivanju v kampu Bonegilla

je zaživel Melbourne. Z ženo sta kupila hišo v East Oakleighu in leta 1960 se jima je rodil sin Jože. Do leta 1970 so se jima rodili še trije otroci: Margaret, Elizabeth in Julie. Bil je dolgoletni član Slovenskega društva Planica. Po opisu otrok je bil oče Jožef resnični zaščitnik in prava sila optimizma za družino. Bil je ustvarjalec glasbe in glasbenik, ponosen na svojo hrvaško dediščino in navdušen nad evropsko kulturo. Bil je optimist, ki je verjel v prihodnost.

Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v četrtek, 21. januarja, ob 12.30 (pm). Pokopali smo ga isti dan ob 14.45 (2:45 pm) na Springvale Botanical Cemeteryju.

Sočutje sinu Josefu, hčerkama Elizabeth in Juliani ter vnukom Brandonu, Olivi, Christianu, Andreeju in Adrianni.

Vnuk Christian je zapisal:

»I have very special memories of Grandpa, especially at Christmas time when we would come to visit. Playing soccer in the yard and getting lots of sweet biscuits to eat, much to the dismay of mum. And we always left Melbourne feeling heavy-hearted as we would often spot a tear in Grandpa's eyes. Our time with Grandpa and Nanna was special to us all.

As with any life, his took some turns and in his senior years he found himself as a full-time carer for Nanna whilst she battled with dementia for seven years, a job he took on wholeheartedly to the end. This kindness is something we will all deeply appreciate forever. His health was to follow a similar path. In 2015, he began to develop signs of dementia after a knee operation. And so Joe, who had also taken on a caring

role for Nanna, very selflessly took on the care of Grandpa through his 7-year journey. Joe and EJ were pivotal to Grandpa's happiness in his final years. Thank you, Joe and EJ. And thanks also to Julie who spent many hours cooking healthy meals and seeing him regularly. It would always brighten up his day to have a visit from you. We also would like to thank those who loved and cared for Grandpa during his lifetime and especially the care of his sister Paola and the friendship of his brother-in-law Peter, Stan Azzopardi, Alf Lidman and Anna who spent time with him in his final years. Lastly, let's think about the things that Grandpa would like us to take from his life and the learnings he gave us all. Personally, some words that come to my mind are resilience, determination and his commitment to his family. I learnt the true meaning of these words through Grandpa's actions.

We bid you farewell Grandpa. You've now found peace with Nanna and Margaret and we'll love you forever.«

MARTA KRISTAN, roj. KALISTER, je umrla v sredo, 13. januarja 2021, v Olivet Aged Caru v Ringwoodu. Rojena je bila 21. oktobra 1927 v Jurščah pri Pivki. Rožni venec in pogrebna maša sta bila v naši cerkvi v Kewju v sredo, 27. januarja, ob 18.30 (6:30 pm). Slovo od pokojne pa v četrtek, 28. januarja 2021, ob 15.30 (3.30 pm) v Lilydale Memorial Parku, Federation Chapel. Marta je prišla v Avstralijo septembra 1959 in se 14. novembra 1959 poročila z Antonom, s katerim sta se že poznala v Sloveniji od leta 1950. Svoj prvi dom sta si kupila leta 1961 v Gle-

nroyu. Prvorojeni sin Joseph se je rodil leto kasneje, sin John pa leta 1964. Decembra 1975 se je družina preselila v Bayswater. Tu je Marta našla delo v lokalni tovarni piščancev. Leta 1989 sta z možem po več kot tridesetih letih obiskala rodno Slovenijo. Leta 2012 so ji zdravniki odkrili Alzheimerjevo bolezen, s katero je živela vse do januarja 2021, ko je kmalu po prejemu zakramentov odšla k možu.

Sočutje sinovoma Jožetu in Janezu, vnukinji Britanny ter pravnucoma Edee in Isli.

MARJETKA (Margaret) KEREĆ, roj. MAJHEN, je umrla 1. februarja 2021 v bolnišnici Sunshine Hospital. Rojena je bila 9. julija 1937 v Tivolju pri Ptuj. Od nje smo se poslovili s sv. mašo v sredo, 10. februarja 2021, ob 10.30 v cerkvi Our Lady of Perpetual Help v Maidstonu. Sočutje Meliti Cooke.

FRANK (BRANKO) ŽELE je umrl v četrtek, 11. februarja 2021, na svojem domu v Doncastru. Rodil se je 12. julija 1936 v Kleniku pri Pivki. Oče mu je umrl, ko je bil še zelo mlad, zato je moral na hitro odrasti. Z drugimi možmi je podiral drevje in prevažal les, da je z zaslužkom pomagal mami gostilničarki. Kasneje je drobil kamenje za popravila cest in s konjem in vozom dobavljal zaloge za gostilno. Leta so minevala in njegov šestnajstletni brat Zdravko je, tako kot številni Slovenci, moral zapustiti Slovenijo. Odšel je v Avstralijo, kjer se mu je leta 1956 pridružil tudi Branko. Najprej je delal kot serviser v migrantskem domu v Nunawadingu, leta 1959 pa je odšel v

Coomo in delal pri hidroenergetskem projektu Snowy Mountains. Leta 1960 se je v Melbournu poročil z Berto Slavec, s katero sta imela hčerki Anito in Mary. Rad je prepeval, balinal (z njim se je začela dolga zgodovina slovenskega balinanja v Avstraliji) in stavil na konje; strastno se je zanimal tudi za druge športe, razen za kriket. Pri 46 letih je prvič postal dedek. Kot »nono« je užival in bil svojim vnukom popolnoma predan. Leta 1998 je izgubil Berto, ljubezen svojega življenja. Na srečo so mu ostali slovenski klub, prijatelji, cerkev in družina, njegova strast pa je postalo vrtnarjenje.

Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v sredo, 24. februarja 2021, ob 10. uri (am). Ob 9.30 (am) smo molili rožni venec. Pokopali smo ga isti dan ob 12. uri (pm) na pokopališču Keilor. Sočutje hčerkama Mary in Aniti, vnukom Simonu, Michelle, Leah in Melissi, pravnukoma Gemmi in Archerju ter sestri Elki Šabec z družino v Sloveniji.

Vnukiji Michelle in Leah sta dedu povedali tole:

Michelle: »Some of our fondest memories of you are the times we spent singing and laughing together. Whether it was at one of the many functions at the slovenian club, singing 'zivio' at family birthdays or when we were kids at your place after a sleepover. We loved seeing your face light up when the music played. Your love of music and singing with anyone who would join in will certainly be something we will not forget and will definitely be passed on to our children.

Nono's garden was something he was proud of, he worked hard at and

something we all benefited from. We are all so thankful for our weekly produce deliveries, bags full of tomatoes, peppers, 'solata', beans and parsley and 'radic' to name a few that he spent so much time and care growing for us. Your love for your garden was so obvious and something I'm so happy you were able to share with Gemma and Archer as well.

To us you were a wonderful man who loved and supported his family and friends in so many different ways. Driving me to athletics, having Leah stay over on a Friday night for dancing, picking up Melissa from school are just a few practical examples of how he supported mum and dad to give the four of us every opportunity they could. But there is a special bond between grandparents and grandchildren. It is a relationship based on love, appreciation, fun and pure joy and helps us all learn that we can love and depend on someone other than our parents.

Although we are still coming to terms with the fact that you won't be around in person any longer, we know you will always remain a part of us, and the way we live our lives. Simon wants to tell you that although he hasn't been able to spend as much time with you in person over the last 10 years, he will remember you when having a VB and promises to let you know when Liverpool wins a match. We will forever be reminded of you when we dance, sing, bocce, garden, drink coffee, watch football, or even when the races are on.

So Nono, you sung your last song but we will keep our eyes open for a pair of butterflies flying in our gardens and take comfort knowing you are there watching over us and keeping an eye on

our gardens with Nana. Come visit us any time!«

Leah: »Nono had some classic recipes he always cooked. Steaks, 'klobase' with 'krompir' and 'zelje', and his famous chocolate soup made with kidney beans, a recipe I often make. We all know one of the simple pleasures nono enjoyed was a bet on the horses at the TAB, which became a part of his daily routine. On his regular Friday night drop ins we would occasionally all be given a 20 to put in our bank accounts. At the time we saw it as a sign he'd had a good win. But looking back, it was just part of nono's generous nature that he thought of sharing his winnings with us. Not only was he generous, he was also very resourceful. Always collecting and keeping things to use later, and often saving things to give to us that may come in handy, even Gemma and Archer have benefited from nonos collection.

Nono would have many 'costume changes' in a day. Whenever he worked in his garden Nono had his flannel shirt on (short sleeve in summer and long sleeve in winter.) With every new activity he undertook, he would have a new outfit set especially. He was always well dressed for church and special occasions, and had certain outfits for his outings to the shops or TAB. You could always tell what nono was up to by the outfit he was wearing when you got to his place.

Nono, you have left us with many life lessons and wise words. We have and will continue to remind ourselves just how lucky we are to have had someone like you, who has lived in such different

times to us and who gave up so much when he moved to Australia. Simon would like to share that it wasn't until he had become an adult and moved to England to set up his new life, that he realised how much you had sacrificed for us to be able to grow up in the lucky country. It is hard enough to move to a new country, let alone not being able to speak the language and setting up a new life with your wife and her mother and working wherever you could to support them. One thing that we will always remember Nono saying that has stayed with us, particularly in our work lives, is that 'You don't get anything without hard work'. And, more recently during the lockdowns he commented numerous times that whilst living through the lockdown was hard, the 'younger ones have had it too good for too long' and they needed to experience something like this to get some perspective. Nono, your sacrifices, strong work ethic and positive outlook even in hard times, has set us in good stead and for this we are eternally grateful.«

JULIJANA (JULKA) PAULIČ je umrla dan po svojem rojstnem dnevu, 11. februarja 2021. Rojena je bila 10. februarja 1921 pri sv. Lovrencu na Pohorju. Po nemirni in težki mladosti je prišla pred 62 leti v Avstralijo in živela nekaj časa v Melbournu in nato v Queenslandu. V Sloveniji je imela hčerko, ki je že pokojna, živi pa še njena vnukinja. Leta 2015 je iz Queenslanda prišla v dom za starejše nasproti naše cerkve, dokler niso doma zaprli in jo preselili v dom v Box Hillu. Zanj je vedno skrbela Marija, nekoliko bližje sva ji bila le še s p. Cirilom. Obiskovalci naše cerkve se je

spomnijo le kot drobne in tihe ženice, ki so jo ob petkih in nedeljah iz doma privedli ali pripeljali v cerkev in je vedno sedela pri vratih.

Po odhodu p. Cirila in Marije v Slovenijo sem jo nekajkrat obiskal in ji prinesel obhajilo. Nazadnje je bilo to za njen stoti rojstni dan. Bila je sicer slabotna, težko je govorila, a smo vseeno poklicali p. Cirila in Marijo, ki sta ji voščila preko video povezave. Še posebej pa je bila vesela, ko sem jo vprašal, ali želi prejeti zakramente. Po svojih močeh je sodelovala pri molitvi ter prejela maziljenje in obhajilo. Manj kot 24 ur pozneje so jo odpeljali v bolnišnico, od koder je odšla v večnost.

Od nje smo se v manjšem številu poslovili 22. februarja 2021 s pogrebno mašo v naši cerkvi v Kewju in jo po maši pospremili na slovenski del pokopališča Keilor. Naj pokojna Julka počiva v miru!

p. David

Jana Lavrič je uredništvu sporočila:

ANGELA LAVRIČ, roj. ŽELEZNIK, je umrla 9. novembra 2020 na svo-

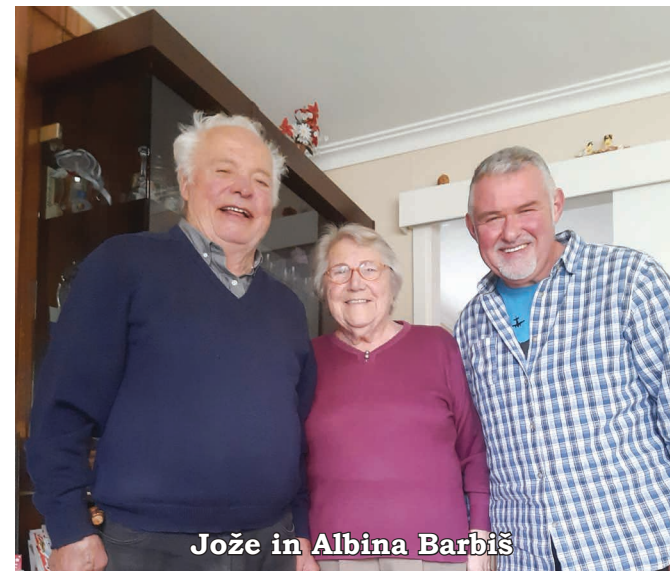
jem domu v Brunswicku. Rojena je bila 3. avgusta 1929 v Clevelandu, Ohio, ZDA. Od nje so se poslovili 18. novembra 2020 v kapeli Mulqueen, Nth. Coburg. Pokopana je poleg svojega moža Alojza Lavriča na pokopališču v Fawknerju. Angela se je skupaj z mamo, dvema sestrama in bratom (zdaj že vsi pokojni) po smrti svojega očeta v Clevelandu leta 1933 vrnila nazaj v Košano, mamin rojstni kraj. Kot mlado dekle je bila zaposlena v Trstu, kjer je spoznala Alojza. Poročila sta se maja 1951 v slovenski cerkvi Janeza Krstnika v Trstu. Prvi otrok Rudi je na žalost umrl nekaj tednov po rojstvu. Žalostna in željna boljšega življenja sta oktobra 1954 emigrirala v Avstralijo. Kratek čas sta živela v kampu v Bonegilli in se kmalu preselila v svojo hišo v Brunswicku, kjer je Angela živela vse do zadnjega. Zaradi covida se je od nje 17. novembra poslovilo le 20 ljudi; prav tako so bili na pogrebu 18. novembra 2020 navzoči le domači in nekaj najožjih prijateljev in znancev. Angela zapušča sinova Dušana in Branka z družinama.

Richard in Ladika Nemec

Željko in Sylvia Rob

Jože in Albina Barbiš

Stanko in Mary Prosenak

Peter in Betty Belec

Jože in Milica Kosi

Jože in Danila Štolfa

P. LAVRENCIJ (JOŽEF) ANŽEL OFM

(1. 2. 1941–8. 2. 2021)

V ponedeljek, 1. februarja 2021, je p. Lovrenc dopolnil 80 let. Vesel bi bil, če bi lahko praznoval doma, med brati frančiškani v Kamniku, kjer je zdaj deloval, prav tako bi bili veseli njegovi domači, ki bi jih gvardijan p. Ciril povabil na praznovanje. Žal je bil p. Lovrenc že od 4. januarja v Univerzitetnem kliničnem centru v Ljubljani, kjer je po dolgi bolezni dotrpel na slovenski kulturni praznik, 8. februarja, ob 6.40 zjutraj. Pred božičnimi prazniki smo mu člani molitvene skupine Srca Jezusovega v Sydneyju – Merrylandsu poslali voščilnico za jubilej.

P. Lovrenc se je rodil 1. februarja 1941 v Zgornjih Verjanah v župniji Sveta Trojica v Slovenskih goricah staršema Janezu in Julijani, rojeni Kukovec. Pri krstu so mu dali ime Jožef. Imel je še dva brata, Janeza in Frančka. Mama je dočakala skoraj častitljivih sto let. Z domačimi je bil vedno tesno povezan.

Frančiškansko življenje je začel 13. septembra 1957 v Novem mestu. Prve zaobljube je izrekel 14. septembra 1958, slovesne zaobljube pa 4. oktobra 1964. Mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1968 v Mariboru in 30. junija 1968 pel novo mašo pri Sveti Trojici.

Duhovniško službo je začel kot kaplan v Mariboru in v Ljubljani pri Marijinem oznanjenju, kjer je bil vzgojitelj dijakov in rektor Serafinskega kolegija. Leta 1971 so frančiškani malo semenišče preselili v Kamnik, p. Lavrencij je postal gvardijan in bil še naprej rektor Serafinskega kolegija. Nekaj časa je upravljal župnijo Nevlje.

Leta 1975 je odšel delovat med Slovence v Avstralijo. V Sydney je prispel 13. julija 1975. S patrom Valerijanom in sestrkami frančiškankami Ksaverijo, Hilarijo, Mirjam in Marijo so skupaj z našimi rojaki gradili živo Cerkev v novozgrajeni cerkvi sv. Rafaela in daleč okrog nje – v Wollongongu, Canberri, Newcastleu, Brisbaneu, na Zlati obali in še kje.

Gospod Alfred Brežnik, nekdanji častni generalni konzul Republike Slovenije v Avstraliji, je v sožalnem pismu napisal: »P. Lovrenc je bil skromen duhovnik

– pač pravi frančiškan. Prav posebno so ga imeli radi 'ta mladi'. Njegove vedno zanimive pridige, razlage sprememb v Cerkvi in njegova zavzetost za delo med njimi – mladinski koncerti in druge kulturne ter družabne dejavnosti, so ga naredile za 'Božji magnet'.«

Rojakinja iz Melbournea je sporočila: »Ko je bil na obisku v Melbourneu, se je večkrat oglasil pri nas in sta z mojim očetom poklepetala. P. Lovrenc je pred skoraj tridesetimi leti blagoslovil našo hišo. Bil je eden najbolj prijaznih ljudi, kar sem jih kdaj srečala!«

Težko bi na hitro našli vsa njegova dela in hvaležne spomine, ki živijo v naših srcih. Naj omenim samo nekatera. Vsako leto so imeli otroci počitniške tabore, s katerimi je začel že p. Valerijan. Pater Stanko Zemljak je decembra 1975 pripravil prvi mladinski koncert. Naslednje leto ste rojaki koncert pripravili že v Sydneyju – takrat v ukrajinski dvorani v Lidcombu, ker še nismo imeli svoje. Isto leto je prišel br. Bernard Goličnik in velikodušno pomagal p. Lovrencu, preden je šel naprej študirat. Pater Valerijan mi je rad pripovedoval, kako čudovito je p. Lovrenc znal pripraviti razna praznovanja in prireditve. Ob različnih praznikih je znal okusno okrasiti družinsko mizo, cerkev in oltar, postavil je jaslice za Božič in Božji grob v velikem tednu. Leta 1977 smo dobili kip Vstalega Zveličarja in nov podstavek, maja je p. Valerijan praznoval srebrno mašo. Pater Lovrenc je pripravljaval mlade za deklamacije, s pomočniki so skupaj okrasili cerkev, pevski zbor, ki ga je vodil g. Ludvik Klakočar, je navdušeno prepeval. Pater Lovrenc in sestra Mirjam sta pripravljala birmance; še isto leto je Avstralijo obiskal provincial p. Polikarp Brolih in s pooblastilom sydneyjskega nadškofa kardinala Freemana podelil zakrament svete birme fantom in dekletom. Na Planinki pri Brisbaneu je blagoslovil zemljo, ki so jo kupili za tamkajšnje slovensko društvo. Od leta 1976 je pripravljaval je slovenske radijske oddaje na tedanjem Radiu 2 EA.

Dobro vem, da je to samo nekaj spominov na p. Lovrenca. Vaših je seveda veliko več. Ne smemo pa pozabiti še nečesa, in to na žalost ni zapisano v nobenem leksikonu ali na internetu: da je p. Lovrenc nas vse, brate in farane, v molitvi večkrat izročal Bogu, v veselju in v stiskah, in vedno prinašal Boga in veselje v naše življenje. Če v iskalnik Google vtipkate ime patra Valerijana Jenka, boste tudi v Wikipediji našli kratek opis, podatke in sliko. Žal pa ni zapisano, kako velik molivec je bil p. Valerijan in kolikim ljudem je pomagal. Ni imel »ne zlata ne srebra«, toda imel je zlato srce, in za p. Lovrenca lahko rečemo enako.

Žal je imel mladi pater veliko domotožje in se je 28. avgusta 1979 poslovil od nas. V nedeljo, 26. avgusta, ste po njegovi poslovilni sv. maši pripravili piknik na dvorišču. Pater Lovrenc je postal župnik in gvardijan v Šiški (1979–1986), dvakrat v Mariboru (1986–1998 in 2004–2010) ter gvardijan in župnik pri Sveti Trojici (1998–2004). Poleti 2010 je spet prišel v Kamnik, kjer je deloval do smrti.

Midva sva se spoznala kmalu potem, ko je prišel v Šiško. Tako prisrčno se je pogovarjal z nami, fanti, ki smo prihajali k frančiškantom na duhovne vaje in

prireditve. Gostoljuben, kot je bil, je takoj vprašal: »Kdaj boš spet prišel?« Ko je bil kasneje v Mariboru in pri Sveti Trojici, je spet ponovil vprašanje: »Kdaj prideš kaj v Maribor? Kdaj prideš k Trojici?« Gotovo nas je veliko, ki smo slišali to vprašanje, ko smo ga obiskali. In če bi bil še med nami, vem, da ne bi pozabil vprašati, kdaj se vidimo v Avstraliji. Ko sem kasneje spoznal p. Valerijana in leto zatem p. Bazilija, sta pa onadva vprašala: »Kdaj prideš v Avstralijo?«

Pater Lavrencij je bil vesten, predan in pobožen duhovnik frančiškan, brat in prijatelj vsem ljudem, apostol sprave in sočutja, priljubljen katehet, odličen pridigar in ljudski misijonar, predvsem pa je zares prisluhnil vsakemu človeku. Rad je imel lepo bogoslužje in ga je skrbno pripravljaj. Enako kot sv. Frančišek je imel rad pisano besedo in glasbo, hodil je v gledališče in na koncerte. *»Verjamemo, da mu je Gospod na nebeški gostiji pripravil pogrinjek iz njegovih dobrih del, ki so v večnosti zasijala kot nebeški zaklad, in da se je zgodilo, kar beremo v evangeliju: 'Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne! Resnično, povem vam: Opasal se bo in jih posadil za mizo. Pristopil bo in jim stregel'«* (Lk 12,37), je povedal provincial p. Marjan Čuden.

Leta 2018 je p. Lavrencij obhajal zlato mašo. Kmalu se je začel njegov križev pot bolezní. Zaradi epidemije ga zdaj nismo mogli obiskati, toda v duhu in molitvi smo bili povezani.

V Kamniku so se od patra Lovrenca poslovili v četrtek, 11., in v petek, 12. februarja. V soboto, 13. februarja 2021, pa je sv. mašo in pogreb vodil nadškof metropolit p. Stanislav Zore pri Sveti Trojici v Slovenskih goricah, kjer p. Lavrencij počiva v domači zemlji. V Merrylandsu smo obhajali pogrebno mašo za p. Lovrenca v četrtek, 18. februarja 2021. Zbralo se nas je 40 rojakov. Še vedno pa lahko naročite svete maše zanj in se ga spominjate z molitvijo in hvaležnostjo. Svete maše bom opravil, kakor bo mogoče, nekaj pa jih opravijo še drugi duhovniki. Tudi naši patri doma v Sloveniji jih bodo veseli, ker zaradi epidemije nimajo ljudi v cerkvah in ne darov za maše ter drugih dohodkov.

Bog bodi rajnemu plačnik in naj p. Lovrenc prosi za nas, za našo frančiškansko provinco in Cerkev v Sloveniji ter za naše slovensko občestvo pod Južnim križem!

p. Darko Žnidaršič OFM

ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

MED NAMI JE BILO ...

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK

smo obeležili po nedeljski sv. maši 7. 2. s kratkim kulturnim programom – recitacijami pesmi. Jože Marinč je recitiral Prešernovo pesem *Ukazi*, Olga Konda *Zdravljico* in Zora Johnson pesem Ivana Kobala *Slovenija* (1992). Poslušali smo pesem *O Vrba*, ki jo je zaigral in zapel Vlado Kreslin (posnetek na Youtubu).

NA SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK

zjutraj je v Ljubljani daritev zemeljskega življenja dokončal naš p. Lovrenc Anžel, ki je med nami deloval od 13. julija 1975 do 28. avgusta 1979. Naše občestvo je znova obiskal v letu slo-

venske osamosvojitve, junija in julija 1991. Ker pripravljamo spominsko knjigo ob 50-letnici naše cerkve in misijona, sem ga pred leti že povabil, da bi napisal kakšne spomine, pozdrav ali spodbudo našim rojakom, ki jim je navdušeno prinašal Gospoda. Spomin nanj živi še danes in ostali smo povezani, ob obiskih doma v Sloveniji, v molitvi, pismih in voščilih. Gostoljuben, kot je bil, nikoli ni pozabil vprašati, kdaj se spet vidimo. »Kdaj prideš (pridete) v Maribor? Kdaj prideš k Trojici?« idr. Če bi še deloval med nami, bi tako vprašal tudi za Avstralijo. Bil je res apostol ljubezni in sočutja in imel posluh za vsakega človeka. O posluhu za sočloveka

premalo govorimo, čeprav bi morala o tem prva spregovoriti naša dejanja. In prisluhniti bi morali s srcem.

Naj počiva v miru in prosi za nas Gospoda!

V četrtek po pepelnici, 18. 2., smo se v Merrylandsu zbrali k pogrebni sv. maši za p. Lovrenca. Pred sv. mašo smo molili križev pot, teden prej pa rožni venec za pokojnega. Sedaj pa molimo še za nov poklic v naših frančiškanskih vrstah!

NA PEPELNICO je bil prav lep obisk, dopoldne ob 9.30 nas je bilo pri sv. maši 22 in zvečer 33. Po sv. maši so naši sosede melkiti obhajali »liturgijo predposvečenih darov« – večernice, bogoslužje Božje besede in sv. obhajilo. Za obhajilo uporabljajo kvašen kruh, kot katoličani vzhodnega obreda pa lahko prejmejo obhajilo tudi pri naših sv. mašah. Postni čas začnejo že v ponedeljek pred pepelnico z večernicami in blagoslovom olja, duhovniki mazilijo udeležence na čelu. To olje uporabljajo duhovniki za bolniško maziljenje do velikega četrтка, ko škof tako kot v rimskokatoliški Cerkvi posveti sveto krizmo in blagoslovi sveta olja.

PRI BLAGOSLOVU OTROK IN ŠOLSKIH TORB v nedeljo, 28. 2., je bilo letos manj otrok, toda vseeno je bilo prisrčno. Pri sv. maši smo razmišljali o Božjem načrtu, ki ga je Oče imel s Sinom Jezusom, ko se je spremenil na gori Tabor, in o našem velikem znamenju. Bog, ki nam daje življenje in največjo zapoved ljubezni, nam v svoji ljubezni zaupa, kar je velik dar, če pa bi se o tem pogovarjali v našem vsakdanu, bi verjetno malokdo razumel

ali poznal to veliko znamenje. Obnovili smo krstne obljube. Spomnili smo se pokojnega p. Valerijana, ki nas je večkrat spomnil na pomembni besedi: »Hvala« in »Odpusti(te), oprosti(te) mi«.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V postnem času so svete maše kot običajno. Križev pot molimo vsak četrtek ob 10.00 dopoldne in petek ob 6.30 zvečer.

V petek, 19.3., je praznik sv. Jožefa. Sv. maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer. Uro pred večerno mašo je češčenje Najsvetejšega. Križev pot ta dan odpade.

Na 5. postno nedeljo, 21. 3., imamo vsakoletni družinski križev pot. Letos bo naš križev pot bolj preprost, brez procesije od postaje do postaje (razen nosača križa).

V četrtek, 25. 3., je praznik Gospodovega oznanjenja Mariji. Sv. maša bo ob 10.30 dopoldne, pred sv. mašo molimo rožni venec. Križev pot odpade. Zvečer bo sv. maša ob 6.30 za kristjane melkite.

BOGOSLUŽJE VELIKEGA TEDNA bo ob običajnih urah, le obredi bodo prilagojeni, kakor bo določila Kongregacija za bogoslužje in zakramente v Rimu in seveda naši avstralski škofje. Zato sproti spremljajmo objave in preverjajmo. Pokličite v Merrylands.

Na cvetno nedeljo, 28. 3., bo blagoslov zelenja ob 9.30 in pri sv. maši dramatizirani pasijon. Bralci pasijona se srečamo in dogovorimo nedeljo prej, 21.3., po sv. maši.

Na veliki četrtek, 1. 4., bosta ob 7.00 zvečer sv. maša in molitvena ura. **Na veliki petek**, 2. 4., dan Gospodovega trpljenja in smrti in dan strogega posta, bodo obredi ob 3.00 popoldne. Pasijon po Janezu beremo kakor v nedeljo pasijon evangelista Marka. **Na veliko soboto**, 3. 4., bo češčenje Jezusa v božjem grobu od 2.00 popoldne naprej. **Blagoslovi velikonočnih jedil** bodo ob 2.00 in 5.00 popoldne in zvečer po velikonočni vigiliiji. **Velikonočna vigilija** bo ob 7.00 zvečer.

Velika noč, 4. 4.: slovesni obred vstajenja in sv. maša bosta ob 8.00 zjutraj. Po sv. maši blagoslov velikonočnih jedi. Druge slovenske sv. maše v Merrylandsu ne bo, ker mašujem še v Wollongongu in Canberri. **Vstajenjsko procesijo** bomo imeli, če bo procesija dovoljena, saj ukrepi še niso čisto odpravljeni (zaradi omejitev zaradi covid-19 tudi nimamo darovanjske procesije ob nedeljah in praznikih, prav tako ni procesij na romarskih krajih). Po sv. maši bo blagoslov velikonočnih jedil. Označimo si dan in uro in ne pozabimo večer prej premakniti ure, ker se konča naš poletni čas.

Velikonočni ponedeljek, 5. 4.: sveta maša bo ob 9.30 dopoldne. **Pirhovanje** po sveti maši bo, če bodo dopuščale razmere. Zvečer ni svete maše. Od torka, 6. 4., pa do konca septembra, so večerne svete maše ob 6.00 zvečer. Ker lahko vedno pride še do kakšnih sprememb, Vas prosim, da sproti spremljate objave in se tudi obveščate med seboj. Hvala za razumevanje in sodelovanje.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH Svete maše so vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do septembra pa so maše ob 4.00 popoldne. V nedeljo, 14. 3., in na cvetno nedeljo, 28. 3., bosta sveti maši ob 5.00 popoldne.

Na veliki petek so obredi v čast Gospodovemu trpljenju ob 7.00 zvečer, pred obredi spovedovanje.

Na veliko noč bo sv. maša ob 12.00 (opoldne), po sv. maši blagoslov velikonočnih jedi. V nedeljo, 11. 4., na belo nedeljo in nedeljo Božjega usmiljenja, je sv. maša ob 4.00 popoldne in tako do konca septembra.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maša v Canberri je vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer, od maja do avgusta pa sveta maša ob 5.00 popoldne.

Na veliko noč, 4. 4., sta ob 6.00 zvečer sv. maša in blagoslov velikonočnih jedi. V nedeljo, 18. 4., ne bo naše sv. maše. Znova se srečamo v maju, 16. 5., na nedeljo Gospodovega vnebohoda, ko bo sv. maša ob 5.00 popoldne.

VELIKONOČNO VOŠČILO: MARIJINA VELIKA NOČ

Mati, veseli se!
Kristus je vstal!
Žalost premagal je,
radost nam dal.
Vsem je veselje dal,
ko je iz groba vstal.
Z nami veseli se,
rajska Gospa!
Aleluja!
K tebi je stopil zdaj
ljubljeni Sin.
Dal ti je raj nazaj
mož bolečin.
Vsem je podelil raj
zopet nazaj.
Z nami veseli se,
rajska Gospa!
Aleluja!
Sončno lep prišel je
Dobri Pastir.
Duše je rešil vse,
dal jim je mir.
Z nami se, ljubljena
Mati, raduj!
S Kristusom vstelim nam
v srcih kraljuj!

Franc Sekovanič (p. Krizostom)

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Rojaki v Kraljičini deželi se bomo zbrali k sv. maši v slovenskem klubu Lipa Gold Coast, Ashmore, v nedeljo, 18. aprila, ob 11.00 dopoldne, »če bo Bog hotel« in če bo mogoče pripotovati v državo. Februarja je sv. maša odpadla,

ker so bile razmere negotove zaradi žarišč koronavirusa. Res so ukrepe 1. februarja sprostili, vendar nikoli ne vemo, kaj se še lahko zgodi. Četudi bi lahko potoval k vam, bi hitro odkrili kakšnega obolelega in potem smo vsi v kaši. Hvala za vaše potrpljenje in razumevanje!

Za naše romanje v Marian Valley, da blagoslovimo plošče z imeni naših pokojnih na znamenju Marije Pomagaj, se bomo dogovorili. Redno romanje v Marian Valley je 2. soboto v septembru (11. 9. 2021). Sv. maša je takrat tam ob 11.00 dopoldne.

NAŠI POKOJNI

MIHAEL ULCEJ je umrl 10. 12. 2020 v domu starejših Uniting McKay House v Tamworthu, NSW. Rodil se je 22. 8. 1932 na Libeliški Gori v župniji Libeliče. V Ravnah na Koroškem je obiskoval industrijsko šolo in se v tamkajšnji železarni izučil za livarja. Vsak dan je prehodil več kilometrov čez hribe. Ko je opravil mojstrski izpit, so skupino dobrih livarjev poslali v Ljubljano, v tovarno Litostroj. Miha je bil zelo dober mojster in učitelj vajencev. Po odsluženju vojaščini so ga začeli snubiti, da bi vstopil v zvezo komunistov, vendar je odločno odklonil. Odvzeli so mu mojstrski naziv in ga preganjali, zato je pobegnil čez mejo. V Avstralijo je prišel leta 1958. Znova je uspešno opravil izpite za livarja in dolga leta delal v železarni v Newcastleu. Ko so železarno zaprli, se je izšolal za električarja in dobil delo v tovarni, kjer so izdelovali največje lokomotive na svetu. Rojaki v Newcastleu so ga dobro poznali, nekajkrat je obiskal tudi Sydney in se oglasil

v našem misijonu v Merrylandsu. Štirikrat je obiskal Slovenijo, dvakrat po njeni osamosvojitvi. V Avstraliji ga je obiskal tudi nečak Andrej, po treh letih in pol misijonskega dela v Nangomi v Zambiji. Ko je nečak kupil svoj prvi računalnik, si ga je priskrbel tudi stric Miha. Šel je na tečaj in odkrival nov svet in sredstva komunikacije, da je bil povezan z domačimi. Iz Newcastlea, kjer je živel več kot 40 let, se je preselil daleč proti severu NSW. Žal je zabredel v težave, tudi zdravstvene, zato je bil sprejet v dom starejših, kjer so zanj lepo skrbeli in ga imeli radi. Zelo je bil hvaležen vsem, ki so mu pomagali. Ko ni mogel več uporabljati novejših tehnik, so se z domačimi slišali po telefonu, pa tudi v Merrylandsu je rad poklical in smo poklepetali. Miha je bil samski. Zapušča sestro Marijo in pet nečakov z družinami v Sloveniji. Pogrebno slovo so pripravili v Tamworthu v torek, 22. 12. 2020. Pokojnik je bil upepeljen in bo pokopan v domači župniji Libeliče v Sloveniji.

JOSEPHINE KOZAR je umrla 8. 2. 2021 v Mount Warrigalu, NSW. Rodila se je 21. 1. 1934 v Gladbecku v Westfaliji v Nemčiji. Ko je bila stara dve leti, se je družina preselila v Sevnico. Josephine je bila gospodinja, poročena z Maxom Levaničem, po njegovi smrti pa se je v Fairy Meadow pri Wollongongu poročila z Avgustom Kozarjem. Zapušča moža Avgusta, hčer Sonjo in svojo sestro z družino, ki živi v Canberru. K pogrebni obredni so se zbrali v torek, 16. 2. 2021, na pokopališču Lakeside – Kanahooka, kjer je tudi pokopana.

Hvala Ivanu Rudolfu za sporočilo.

KAKO SE SPOMINJAM PATRA LOVRENCA

V Avstralijo sem prišla leta 1972 in me je kot 21-letno dekle očetovsko sprejel p. Valerijan. Z mlado sestro Mirjam sva postali prijateljici. Leta 1975 se nam je pridružil vedno nasmejani p. Lovrenc Anžel, ki je takrat štel 34 let. Vsi smo bili mladi, radi smo peli slovenske pesmi, se pogovarjali, smejali in prav iskali družbo drug drugega.

P. Lovrenc je s sestro Mirjam večkrat prišel k nam na obisk v Croydon Park, kjer sva z možem Jožetom že pestovala sina Tomažka. Rad ga je pestoval tudi p. Lovrenc. Spominjam se, kako sem pripravljala kosilo in tako klepetala s p. Lovrencem, da sem malo zažgala meso. Nič hudega – vse smo pojedli. Čeprav je bil p. Lovrenc z nami kratek čas, samo štiri leta, se ga mnogi z veseljem in živo spominjamo. Bil je dober človek. Bil je dober duhovnik. Bil je dober prijatelj.

Vesela sem, da smo mu člani molitvene skupine Srca Jezusovega decembra poslali voščilnico za njegov 80. rojstni dan. To je bil moj in Vaš zadnji pozdrav njemu, ki nas je zdaj zapustil in se ga bomo vedno s hvaležnostjo spominjali.

Dragi p. Lovrenc, z Bogom! Počivajte v miru Božjem!

Danica Petrič

P. S. Člani molitvene skupine smo poslali voščilnico tudi p. Tomažu Menartu, tukajšnjemu bivšemu predstojniku in voditelju našega misijona v Merrylandsu, ki zdaj deluje na Brezjah. Drugega decembra lani je praznoval 80. rojstni dan, letos pa obhaja zlato mašo.

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Skrivnostno življenje stvari (6)

Prišla je pomlad. Čeprav se zima še obira in so jutra pod ničlo, se narava ne da. Pognali so zvončki, kronice, teloh in trobentice, ti prvi znanilci toplejših časov. Odpirajo se tudi že narcise, rumeni forzicija in vsak hip bo v rožnato in belo cvetenje izbruhnilo sadno drevje. Ko se z intenzivno svetlozeleno – tisto noro barvo optimizma, ki čarobno sije samo nekaj dni – olistajo še breze, postane belokranjska pokrajina impresionistični pejzaž. Ne moreš se je nagledati – neresnično lepa in nežna je, sploh ob rani uri, ko se po njej preliva megleno morje, iz katerega

kot otočki kukajo griči in kak cerkveni zvonik. Še bolj dramatičen je prihod z vlakom, ki iz teme dvokilometerskega predora plane na svetlo sredi semiških vinogradov. V študentskih letih, ko smo veliko potovali z železnico, je bila zgodaj spomladi pokrajina pred predorom na dolenski strani še zimska, na belokranjski pa je bilo zaradi blažjega podnebja že vse pisano, kot bi se iz vic pripeljal v raj. Sprevodnik se je rad šalil: »V Kaliforniji že cvetijo pomaranče!« zato se je našega vlaka prijelo ime »kalifornija ekspres«. Tudi naš veliki pesnik Oton Župančič, ki se je rodil na Vinici, je vse življenje čutil to njeno moč in napisal enega zame najlepših poklonov rodnim krajem, ki ga boste kot izseljenci najbrž dobro razumeli: »Devet, deset let te že nisem videl, beli svet med Gorjanci in Kolpo! Eskimi imajo globoko vero, da

človek ne sme ostati celo leto od doma, drugače mu izgine domači kraj iz duše in spomina. In meni teče že deseto leto. Ne, nisem Eskim.«

Na semiškem vrtu so pomlad naznanile tudi žabe. Čez leto jih v najinem ribniku domuje le peščica, marca pa mlaka čez noč oživi in »spregovori«. Zanimive so, žabe. Ko je bil ribnik komaj narejen, nama je prijatelj v vrečki prinesel nekaj žab, te pa so se v trenutku osvobojenosti razbežale po travnatem bregu, namesto da bi skočile vanj. Ne, žabe nikakor ne spraviš v vodo, če si te vode sama ne izbere. Šele tretje ribnikovo leto naju je marca zvečer presenetilo glasno množično »mrmranje«, kot bi liliputanska horda motoristov do konca navila plin

prekopicevanje in oglašanje tako zanimivo – pravo gledališče na prostem – da se skušnjavi ne morem upreti. Redne marčevske ženitve žab so tako v svetu drobnega živalstva najini mlaki potrdile status uradnega vodnega telesa, saj se menda iste žabe (in njihovi potomci) v isto mlako vračajo leto za letom. Zato spomladi po cestah mrgoli žab; hočejo priti do ravno tiste, svoje vode, in mnogo jih zaradi te zvestobe žalostno konča. Tudi žabe si, tako kot ljudje, izberejo svojo bazo, svoj dom.

Zapeljala me je pomlad in prav je tako. Ampak hotela sem govoriti o nečem drugem. Poudariti nežive predmete, ki nas obkrožajo, in smo jim nekako zagonetno sami vdihnili življenje. Odkar pomnim, sem bila navezana na stvari. Moj najzgodnejši spomin na žalovanje za nekim predmetom je, ko mi je krava na Veliki planini požrla punčko iz cunj, čudovito punčkico, ki mi jo je prav umetelno izdelala mamica. Ko me je zjutraj v naročju prinesla iz koč, se je tik pred vrati pasla krava. Pogledala naju je s svojimi lepimi očmi in jaz sem ji pokazala punčko, ki je takoj izginila v ogromnem kravjem gobcu. Mala Katka pa seveda v jok.

Pretekla zimska meseca smo bili zaradi epidemije kovida več ali manj omejeni, zaprti v svoje hiše in stanovanja – v svoj dom – in hočeš nočeš je notranji prostor postal najpomembnejši kraj pod soncem. Prostor, v katerem se dobro počutiš in lahko odpluješ v nezamisljive daljave, ne da bi vstal s kavča, ali pa si v njem ujetnik, lutka v pohištvenem salonu, ki iz dolgčasa in obupa briše prah, se manično vrti okrog štedilnika in pomiva okna. Domovi so zelo različni in tudi pojem doma vsak od nas dojema drugače. Zame je dom tam, kjer so meni ljube stvari, ki me spominjajo na marsikaj, predvsem pa na meni ljube ljudi. Predmeti, ki jih imam, da me nagovarjajo, odpeljejo in vedno znova zapeljejo. Kamorkoli sem prišla, sem si takoj morala narediti dom. Spomnim se, ko sem v devetdesetih letih prejšnjega stoletja delala na časniku Slovenec in je bila moja pisarna v nekaj tednih polna lončkov z rožami, knjig, fotografij, slik, kipcev in spominskih

(tisti pesniški rega-kvak je bolj iz trte zvit). Hecne so te žabje ženitve in dogajajo se samo ponoči, kot da imajo žabe čut za spodobnost in svoje glasne »orgije« izvajajo le v temi. Podnevi jih ni nikjer, če pa se zvečer z baterijo sprehodim okoli ribnika, jih naštejem vsaj petdeset. Včasih čepijo ena na drugi kar v nadstropjih; po tri, štiri na kupu. Počutim se kot kakšen voajer, ko svetim vanje, a je to njihovo plavanje, prerivanje, kobacanje, plezanje,

okraskov. Sodelavci so radi prihajali »v vas«, govorili so, da je pri meni tako domače. Sami si takšne domačnosti niso ustvarili, njihove pisarne so ostale gole in dolgočasne, znali pa so jo opaziti, ceniti in uživati. Je bila pa tudi moja selitev, ko sem zapuščala Slovenca, veliko bolj zapletena in utrujajoča kot njihova; še vratar mi je pomagal nositi škatle.

Ko sem, prav tako v devetdesetih, z velikim nahrbnikom in osemletnim otrokom odhajala v Avstralijo, sem si rekla, da se bom končno osvobodila zbirateljstva in zaživela preprosto življenje, ki ga ne bremeni nobeno posedovanje dobrin. Najinemu stanodajalcu, Lojzu Kerecu, v čigar polovici hiše sva zaživela na 69 Derby Street v Kewju, sem zagotovila, da ne bova v napoto, saj ničesar nimava. A ko je napočil veliki selitveni dan, so si selilci kar podajali kljuko. Elica in Vinko sta s pick-upom pripeljala omaro, predalnik, posteljo in kuhinjsko mizo, namizno lučko in kaj vem kaj še, Slavica in Miran sta pritovorila kavč in klubsko mizico in kup drobnarij. Gospa in gospod Mejač sta prispevala kolo, čelado in vrečo oblačil za Jona. Ko je za piko na i Elica pogrnila mizo s slovenskim štikanim prtom, ravno takšnim, kakršnega sem imela doma, in je Slavica nanj postavila vazo, v katero je vtaknila vrtnico s svojega vrta, sem se razjokala od sreče. Dom je dobil prve obrise in načrt o praznem stanovanju je splaval po vodi. Sploh, ko sem spoznala v Avstraliji tako priljubljene »Opp Shope«. Najprej sem jih obiskovala zadržano; skočila sem noter in se pretvarjala, da me zanimajo samo knjige, saj si je bilo takrat v Sloveniji nemogoče zamisliti, da bi kupoval rabljene stvari. Takoj bi bil ožigosan za reveža ali še kaj hujšega. Potem sem videla, da se Avstralci s tem sploh ne

obremenjujejo in celo največje dame brskajo po pisani izbiri oblačil, ter kmalu postala zaprisežena oboževalka takšnega nakupovanja. Novi predmeti in obleke me sploh več ne zanimajo. Pa ne toliko zaradi cene ali ekološke ozaveščenosti o prepotrebem »recyclingu«, bolj zato, ker ima stvar, ki jo tam kupiš, že svojo zgodovino. Neskončno rada si izmišljam zgodbe o njihovem prejšnjem življenju in zakaj jih je doletel izgon, zakaj so se jih znebili. Ob prevajanju romana Joan Lindsay *Piknik pri Hanging Rocku*, znamenite avstralske klasike, sem prebrala tudi njeno avtobiografijo *Time without Clocks* (*Čas brez ur*). Med drugim v njej opisuje življenje v Melbournu v 20. in 30. letih prejšnjega stoletja. Navdušil me je opis doma nekih njenih prijateljev, preden je gospodar odprl pravo trgovino s starinami.

»Hiška ni imela izložbenega okna, toda vse v njej je bilo naprodaj, celo postelje, v katerih so spali. V Chantovem gospodinjstvu ni bilo skrivnosti in sploh ne zasebnosti, saj so bili vsi predali izpostavljeni sokoljemu očesu kupčevalcev, in so lahko stranke, če se jim je zahotelo, vsako omaro prebrskale od vrha do tal. V tem neskončnem zabavišču so se stvari in ljudje kar naprej dobrovoljno mešali in premikali; niso si izmenjevali samo mesta za mizo, ampak tudi postelje, v katerih so spali, stole, na katerih so sedeli, plašče, klobuke, čevlje, skodelice, krožnike in žlice. Nič ni nikomur pripadalo.«

Če bi zmogla, bi živela po tem načelu. Toliko izjemnih starih stvari se mi vsak dan ponuja, pa nimam prostora zanje. Ozrem se po stanovanju, kjer predmeti mirno zrejo vame. Dobro vedo, da so na varnem, saj se obdana z njimi sama počutim varna. Če se dotaknem samo nekaj avstralskih: v spalnici je moja avstralska knjižnica; najprej padejo v oči zbrana dela Henryja Lawsona in Banja Patersona. V dnevni sobi med drugimi slikami visi akvarel avstralsko-slovenskega slikarja Johna Kodriča, moja prva originalna slika, v katero sem se zaljubila na njegovi razstavi v začetnih mesecih življenja v Avstraliji in mi jo je prijazno prodal po znižani ceni. Še vedno mi je najljubša. Nad kavčem keramični kakadu Zorke Černjak. Tudi moj portret, ko v gugalniku sedim na igrišču za golf, v daljavi pa se v neskončnost vleče plaža, polna psov, je Zorkin, »odštekan« spomin na sobivanje v Torquayju pred dvema leti. V kuhinji se skozi steklena vrata omarice razkazujejo keramične skodelice. Robustne modre so iz »Underground Pottery« v Coober Pedyju, ki je že davno ni več, lonček z brightonskimi plažnimi hiškami mi je poklonila Elica, ki je žal tudi več ni, a je zmeraj z mano, tiste posrečene z žabami sem kupila na »Sunset Marketu« v Darwinu. Danijeline školjke iz Bichena prinašajo v kopalnico valove s tasmanske obale. Trenutno je tudi milo na umivalniku avstralsko, prav tako Danijelino, z zdaj že skoraj spranim napisom:

Natural Australian Triplemilled soap, Kakadu Plum & Pink Lily. In to je samo prgišče stvari, ki me obkrožajo, samo za okus, da boste razumeli, zakaj mi toliko pomenijo.

Naj, ko sem ga že omenila, kar v izvirniku zaključim z mojim ljubim Henryjem Lawsonom, s par vrsticami iz njegove pesmi *After All*. Za človeka bi bilo res najbolje, da bi se spominjal samo lepih, svetlih stvari. In predmeti, seveda tisti naši, skrbno izbrani, nam to omogočajo.

»Let the darkest side of the past be dark, and only the good recall;
For I must believe that the world, my dear, is a kind world after all.«

P. DAVID ŠRUMPF OFM
47 Young Avenue
West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov:
PO Box 156
WELLAND SA 5007
Mobitel – p. David: 0497 097 783
Telefon v Melbournu:
03 9853 7787; E-mail:
slomission.adelaide@gmail.com

Slovenian Mission Adelaide

Tudi v Adelaidi se letošnje milo poletje počasi bliža jeseni. Medtem ko se bo narava pripravljala na počitek, pa svet upa na ponovno oživitev. Bog daj, da bi se to res zgodilo, saj so nas razni omejevalni ukrepi spremljali na vsakem koraku. Včasih so se nam zdeli pretirani (meni še posebej, ker nikoli ne vem zagotovo, kdaj bom lahko prišel iz Melbournu v Adelaido ali iz Adelaido v Melbourne), pa je verjetno res bolje, če malo pretiravamo v to smer in smo bolj previdni, kot da bi nosili posledice, mi ali ljudje okrog nas. Pismo Hebrejcem pravi, da nobeno vzgajanje v tistem trenutku ni prijetno, ampak je

Na južni strani je tudi nekaj vrtnic.

bridko – svoj sad pa rodi pozneje (prim. Heb 12,11). Bogu hvala, da smo lahko imeli v Adelaidi bogoslužje po našem ustaljenem urniku. Sedmega februarja smo se pri maši spomnili slovenskega kulturnega praznika, na pepelnico pa letos nismo imeli bogoslužja, saj je bila sredi meseca. Upam, da spored bogoslužja ob veliki noči, objavljen spodaj, ne bo ostal samo na papirju, kot se je to zgodilo lani.

Čeprav je bilo poletje, smo uspeli urediti neposredno okolico cerkve. Na severni strani, ki je ves dan izpostavljena soncu, smo zasadili avstralske grme, na južni, kjer je manj vroče, pa tudi nekaj vrtnic. **Hvala še enkrat Johnu Macsaiu**, ki je odpeljal prejšnje grme, tokrat **pa še posebej Matiju Polajžerju**,

Bog lonaj, Matija, za pomoč!

ki je pomagal razvažati in ravnati zdrobljeno kamenje ter namestiti na garažo nove plošče, saj so prejšnje dotrajale. Bog lonaj! Kako bomo uredili prostor pred cerkvijo, pa se še odločamo.

VELIKI TEDEN IN VELIKA NOČ 2021 V ADELAIDI

28. marec: CVETNA NEDELJA, spomin Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem. **Blagoslov zelenja bo ob 10. uri dopoldne** pred cerkvijo oz. dvoranco, s procesijo bomo odšli v cerkev, pri maši pa bomo prisluhnili pasijonu, poročilu o Jezusovem trpljenju in smrti, kot ga je zapisal evangelist Marko. Po maši bo priložnost za spoved.

29. marec: PONEDELJEK VELIKEGA TEDNA. Ob 6. uri zvečer bo v naši stolnici »KRIZMENA MAŠA«, ko bo škof blagoslovil krstno in bolniško olje, ter posvetil krizmo. Pri maši duhovniki obnovimo svoje duhovniške zaobljube.

1. april: VELIKI ČETRTEK, spomin Jezusove zadnje večerje; **sveta maša bo ob 6. uri zvečer**, po maši pa Jezusa prenesemo »v ječo«. Sledi kratka molitvena ura za duhovne poklice.

2. april: VELIKI PETEK, spomin Jezusovega trpljenja in smrti; **obredi Kristusovega trpljenja bodo ob 3. uri popoldne**, sledi molitev ob Božjem grobu. Nabirka in darovi ta dan bodo namenjeni kristjanom Svete dežele, varuhom krajev Kristusovega življenja in našega odrešenja. Bodimo radodarni!

3. april: VELIKA SOBOTA. Ob 3. uri popoldne bo blagoslov velikonočnih jedil, Kristusovo vstajenje pa začnemo praznovati z **velikonočno vigilio**, ki bo ob 6. uri zvečer (po vigili bo še

blagoslov velikonočnih jedil).

4. april: VELIKA NOČ KRISTUSOVEGA VSTAJENJA. Velikonočna **vstajenska procesija in praznična sveta maša ob 10. uri dopoldne**.

5. april: VELIKONOČNI PONEDELJEK. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

25. april: 4. VELIKONOČNA NEDELJA. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne; spomnili se bomo tudi avstralskega praznika *Anzac Day*.

2. maj: 5. VELIKONOČNA NEDELJA, PRIČETEK ŠMARNIC. Sveta maša s šmarnicami bo ob 10. uri dopoldne.

23. maj: BINKOŠTNA NEDELJA. Sveta maša s šmarnično pobožnostjo bo ob 10. uri dopoldne.

30. maj: PRAZNIK SVETE TROJICE. Sveta maša s šmarnično pobožnostjo bo ob 10. uri dopoldne.

6. junij: SVETO REŠNJE TELO IN KRI, TELOVSKA PROCESIJA ob 10. uri dopoldne.

DRAGI ROJAKI,

**VOŠČIM VAM BLAGOSLOVLJENE
IN UPANJA PRINAŠAJOČE
VELIKONOČNE PRAZNIKE!**

NAŠA POKOJNA:

LOJZKA ISLER, roj. FALETIČ, je bila rojena 13. maja 1937 v kraju Livške Ravne pri Kobaridu, umrla pa je 11. januarja 2021. Bila je ena od štirih hčera. Livške Ravne so majhna vasica v hribih nad Kobaridom in tamkajšnje življenje je zaznamovalo v glavnem težko delo na domači kmetiji. Leta 1957 je

skupaj s sestro Berto zapustila Slovenijo, dve leti živela v Franciji in prišla septembra leta 1959 v Avstralijo. Tu se je poročila z Williamom Islerjem. Rodila sta se jima sin Andrej ter hčerka Anita. Z

možem sta se pozneje razšla, sin Andrej pa je umrl v prometni nesreči, ko je bil star 14 let. Ta bolečina je Lojzko spremljala vse življenje.

Hčerka Anita je v pogrebem nagovoru opisala svojo mamo kot močno, odločno, sposobno in predvsem ljubečo. In takšno smo poznali tudi tisti, ki smo jo srečevali v naši cerkvi, kamor je zvesto prihajala in prepevala na koru. Pogrešamo njen glas, nanjo pa nas bo vedno spominjala Brezjanska Mati Božja, za katero je izbrala barve in jo pobarvala. Od nje so se poslovili 19. januarja s pogrebno mašo v cerkvi sv. Alojzija v Richmondu. Želela si je pogrebni obred v cerkvi, v kateri ga je imel njen sin. Po maši so jo pospremili na pokopališče Centennial Park. Sožalje hčerki Aniti z družino, sestri Berti Kapelj, sestrama Stani in Rafaeli v Sloveniji, njihovim družinam ter drugim sorodnikom. Lojzka, počivajte v miru!

Nadškof PHILIP EDWARD WILSON je bil rojen 2. oktobra 1950 v Cessnocku, NSW. Po študiju v Sydneyju je bil leta

1975 posvečen v duhovnika za škofijo Newcastle ter pozneje nadaljeval študij v ZDA. Leta 1996 je bil imenovan za škofa v Wollongongu, leta 2000 pa za nadškofa v Adelaidi. Leta 2015 je bil obtožen in tri leta pozneje po krivici obsojen prikrivanja spolnih zlorab mladostnikov. Julija 2018 se je odpovedal službi nadškofa, sodišče pa ga je pozneje spoznalo za nekrivega. Sledile so težave z zdravjem in 17. januarja 2021 je umrl v domu za starejše.

Pokojni nadškof je bil večkrat med nami, nazadnje za praznik Svete Družine leta 2017, prej pa tudi ob obisku ljubljanskega nadškofa. Bil je naklonjen narodnim skupnostim in se vedno zanimal za naše delo in življenje skupnosti. Zaradi omejitev števila ljudi v stolnici, smo se duhovniki od nadškofa z mašo poslovili na dan pred pogrebom, 2. februarja. Pogreba naslednji dan se je udeležilo več škofov, njegovi domači ter najbližji sodelavci in prijatelji. Po maši so ga pokopali na pokopališču West Terrace. Naj počiva v miru!

BILO JE NEKOČ ...

izpod vašega peresa

Moji spomini na prihod v Avstralijo Anica Markič

Revščina, veliko pomanjkanje, pa tudi politično preganjanje so bili za marsikateriga Slovenca ali Slovenko bistveni vzroki, da so v petdesetih letih prejšnjega stoletja tako množično zapuščali svojo domovino. Tako sta leta 1957 v iskanju lepšega življenja odšla s trehuhom za kruhom tudi moja starša. V temni noči sta, skupaj z mojo sedemletno sestro, preplašena in zaskrbljena ilegalno prekoračila državno mejo in stopila na avstrijska tla. Po nekajmesečnem življenju v tamkajšnjem taborišču sta, presenetljivo, začela novo življenje v Avstraliji.

Kot enajstleten otrok sem ostala pri starih starših. Čez dve leti sem, stara komaj trinajst let, tudi jaz odrinila na pot proti Avstraliji, z zakonitim potnim listom naravnost iz Slovenije.

St. Patrick's School
WANGARATTA 1959

Stari oče me je spremljal do Zagreba, kjer sem se morala oglasiti na avstralskem veleposlaništvu, od tam pa naprej proti Trstu. Ostala sem popolnoma sama. Na srečo pa je tja kot jaz potovala tudi neka Dalmatinka, s katero sva se z vlakom skupaj peljali v Trst. Tam sva si teden dni delili sobo v hotelu, ko sva čakali na ladjo, ki je imela zaradi stavke mornarjev nekaj dni zamude.

V Zagrebu sva se s starim očetom objela in poslovila. On nazaj v Prlekijo, jaz pa na pot proti Avstraliji. Še sanjalo se mi ni, kako daleč me pelje pot, saj je bila to zame, naivnega prleškega otroka, nekakšna pustolovščina. Šele čez leta sem se zavedala njegove in babičine bolečine ob

slovesu; z njima sem živela od rojstva. Pred tem sta, zaradi želje po lepšem življenju, izgubila že dva sina in hčerko. Nedoumljiva in kruta usoda za očeta in mater v tistem času. Takrat ni obstajala možnost vrnitve brez stroge kazni za ubežnike, tako imenovane izdajalce. Dobro se spominjam, kako je babici na zaslišanju grozil policaj, ko sta pobegnili mama in ata.

V Trstu nisem samo sedela v hotelu. Po obilnem zajtrku sem se vsak dan odpravila na raziskovanje mesta. Štela sem ulice levo in desno, da sem se znala vrniti nazaj v hotel. V pristanišču sem občudovala ladje, dnevna opravila na njih in hrup, ki so ga povzročale. Trst je bil zame neznansko veliko mesto, ki se ga nisem naveličala odkrivati.

Na ladji ni bilo veliko Slovencev, in še ti se niso menili za *tega otroka*. Samo en Slovenec iz okolice Celja je bil prijazen do mene. Še danes sem mu hvaležna. Marsikaj bi se mi takrat na ladji lahko zgodilo, vendar je bil svet v tistem času bolj varen. Spala sem na gornjem pogradu v prostoru za sto žensk. Nismo imeli omar, kovčki so bili na tleh pod posteljami. Za pot sem bila strašno slabo pripravljena, saj zadnjega pisma od mame z vsemi navodili glede potovanja nisem pravočasno dobila. Potovali smo 42 dni. Šestnajstega junija 1959 je naša ladja Toscana končno zaplula v pristanišče Melbourne, zaradi vnovične stavke mornarjev en dan pred napovedanim datumom.

Starša naj bi me pričakala v pristanišču, a ker smo se izkrcali en dan prej, nisem imela pojma, ali sta bila o tem obveščena. Ob izkrcanju sem šla slučajno mimo skupine Slovencev in prisluhnila njihovemu kramljanju z nekim duhovnikom (patrom Bazilijem), ki naj bi me na ladji poiskal in predal staršema, vendar o tem nisem nič vedela. Zaradi stavke je vladala zmeda in tako se nisem srečala s patrom Bazilijem.

Bil je mrzel, vetroven zimski dan, jaz pa sem bila oblečena bolj za jesensko vreme. Doma so govorili, da v Avstraliji ni zime. Kaj zdaj? Ne mame ne ata ni bilo. Stopila sem proti vhodu v pristanišče, našla zavetje za kupom odpadkov in gledala avtomobile v upanju, da bom opazila tudi moja starša. V spominu sem imela sliko njunega avta. Sedela sem in čakala. V žepu sem imela napisan naslov; v skrajni sili bom najela taksi, tako so nam svetovali na ladji. Še sanjalo se mi ni, da je Wangaratta od pristanišča oddaljena kakih 270km. Taksist bi me verjetno predal policiji ali migracijskim uslužbencem. Kar naenkrat sem zagledala mamo v spremstvu moje sestre in sestrične. Tudi njih je zeblo in so iskale zavetje. Skočila

sem pokonci in stekla proti mami. Obstala je – prvi trenutek me ni spoznala. V dveh letih, kolikor jih je minilo od najinega slovesa, sem zrasla. V Zagrebu mi je dal stari oče narediti trajno, ker pa s seboj nisem imela ne šampona ne pravega glavnika, je bila moja frizura podobna kuštravki iz Afrike. No ja, mama me je hitro prepoznala in z vlakom smo nadaljevali pot proti Wangaratti. Še prej pa smo morali v trgovino s čevlji. V Sloveniji mi je pred odhodom tetin fant izdelal nove sandale iz svinjske kože. Prav posebej za moj prihod v Avstralijo! Mama in ata sta se teh čevljev tako sramovala, da sta mi takoj kupila nove, moje sandale pa vrgla v koš za odpadke. Danes bi bili v imigracijskem muzeju še kako dobrodošli.

V Avstraliji me je čakalo povsem novo življenje. V šoli sem se izogibala ostalim učencem. Med odmorom sem se zapirala v stranišče, ker se z njimi nisem niti znala niti upala pogovarjati. Nikogar ni bilo, ki bi mi lahko kaj prevedel. Moj najboljši prijatelj je postal angleško-slovenski slovar, saj smo živeli na farmi nekaj kilometrov iz mesta in nisem imela v bližini nobenega sovrstnika. Sestra in sestrična sta bili takrat »*veliko premladi*« za družbo. Tri leta sem na skrivaj skoraj vsak dan pretakala solze. Iz klepetavega in pogumnega otroka sem se spremenila v zadržano, depresivno dekle, ki je imelo ogromno domotožje po starih starših,

sošolcih in sosedih, po prleških gričih, blatnih, čez travnike vijugajočih se poteh, po gozdovih in vinogradih. Starša sta me nekega dne vprašala, ali si želim nazaj v Slovenijo, vendar potem v Avstralijo ne morem nikoli več. V tem času sem ugotovila, da imam tukaj lepšo prihodnost, dobila sem prijatelje, se vživela v novo okolje in se sprijaznila s svojo usodo. Zadnje leto v šoli sem si priborila pokal tekaškega prvenstva (zanj sem trenirala in se borila dve leti) in celo postavila nov rekord. Ta pokal ponosno hranim še danes. Na svoje veliko presenečenje sem bila skupaj s še eno sošolko tudi imenovana za *The most Curteous and Respectful Student of the Year*. Po petih letih življenja na deželi sem se zaradi poklica preselila v Melbourne. Po končanem študiju sem se nameravala

Terry Patrik in Anica s 107-letno oskrbovanko

opravljala s srcem, sem doživela marsikaj lepega, veselega, pa tudi žalostnega in grozečega. Dolga leta sem igrala košarko (netball), kjer so me večkrat imenovana za *best and fairest player*, nato pa sem lepo število let še balinala. Pozabila sem na domotožje po Sloveniji.

Danes v miru in hvala Bogu še pri dobrem zdravju z možem v družbi otrok in vnukov uživava sadove najinega življenja. Ohranja spomine na bogata doživetja, mnoga potovanja in spoznavanje širnega sveta, na številne obiske Slovenije, predvsem svojcev tam na drugem koncu sveta.

Kljub vsem lepim doživetjem delček mojega srca še vedno ostaja na griču v samotni rojstni hišici ob gozdu, kjer sem kot otrok rada prepevala kravam na paši, se igrala s kokošmi in prašiči, plezala po drevesih ali skakala čez žuboreči potok. Ves svet je bil moj. Nikoli mi ni bilo dolgčas, kot je danes mojim vnukom. Kjub revščini in pomanjkanju sem imela čudovito otroštvo. Hvala Bogu, imam lepo življenje tudi danes.

Moje potovanje iz Opčin pri Trstu v Avstralijo **Danila Štolfa**

Spomini mi hitijo nazaj v leto 1955, ko smo dobili pismo, da smo sprejeti kot emigranti v Avstralijo. Živelimo smo na Opčinah, na ulici Via Nazinale 15. Prav na glavni cesti, openski tramvaj je vozil mimo naše hiše, ki se je imenovala »Villa Donati«. V njej je živel več družin in imeli smo lep, velik vrt. Uživala sem otroška leta

vrniti v Wangaratto, pa sta se v tem času v Melbourne preselila tudi starša, zato sem ostala.

Spoznala sem moža in si ustvarila družino. Z možem sva se vključila v društveno življenje Slovenskega društva Melbourne, ter se aktivno udeleževala vse od nakupa zemljišča v Elthamu. Sodelovali in uživali so tudi najini otroci. Poleg službe, v kateri sem zares uživala in jo

in obiskovala slovensko šolo na Opčinah, kjer so nas učili tudi italijansko. Okrog nas je živel več Italijanov, ampak v šoli smo govorili slovensko. Imela sem dobro prijateljico Nevenko Malalan, sedaj poročeno Jagodic, ki živi v Barkovljah pri Trstu. Od otroških let do danes sva ostali dobri prijateljici. Na Opčinah sem končala peti razred osnovne šole. Imela sem deset let in pol, ko smo iz pristanišča Trst odpluli v Avstralijo. Dvainštirideset dni nam je vzelo, da smo prispeli v pristanišče Sydney.

Spominjam se dni, preden smo odpotovali iz Trsta. Skoraj vsak dan smo hodili na kosila ali večerje k tetam ali sorodnikom in se poslavljali. Na dan slovesa smo sedli na openski tramvaj in se z njim odpeljali v tržaško pristanišče. Vsi sorodniki, tete, strici in prijatelji so nas spremljali. Spominjam se, da sem pozdravljala skozi tramvajsko okno: »Na svidenje, na svidenje.« Mama in oče sta vse spremljevalce povabila v hotel, da se poslovimo od Trsta. Bilo je veliko joka. Desetega avgusta 1955 smo odpotovali z ladjo »Toscana«.

Skoraj vsi potniki na ladji so bili od tržaške policije. Moj oče je deset let služboval v Trstu kot policaj. Nikoli nismo živeli v pomankanju. Mama je šivala obleke ženskam, da smo bolje živeli. Nato je prišlo leto 1954 in z njim ukinitve svobodnega tržaškega ozemlja. S prihodom Italije je imel moj oče možnost svoje delovno mesto ohraniti, ali pa

stopiti v kako drugo službo. Toda ko so enkrat Amerikanci odšli in je bilo konec svobodnega ozemlja, ni hotel več ostati v Trstu. Ni hotel ostati pod Italijani, ker so bili odnosi med Slovenci in Italijani zelo napeti. Tako je moj oče, kljub svojim 43 letom, razmišljal o selitvi v Kanado. Amerika ni sprejemala emigrantov. V Kanadi je bilo premrzlo. Najraje torej v Avstralijo. Mama je imela 41 let, ko smo odpluli v Avstralijo. Sestra Neva, mama in jaz smo bile v kabini skupaj s še eno gospo s hčerkama podobne starosti. Oče je bil z moškimi. Na ladji je bila huda vročina. Mama je padla v nezavest, dali so ji led na tilnik in okoli vratu. Ljudje

so od vročine dobili izpuščaje. Vsak dan sem v menzi bruhal, medtem ko so krožniki leteli sem ter tja. Morje je bilo razburkano. Stregla nam je ladjarska družba Loyd Triestino. Vesela sem bila, ker sem vsak dan jedla sladoled. Na ladji je bil bazen in bila sem več v vodi kot zunaj.

Pristali smo v Egiptu, v pristanišču Port Said. Oče nam je kupil sladoled. Kar naenkrat je bilo na sladoledu polno muh, da smo ga vrgli stran! Valovi so bili visoki in Rdečemu morju ni hotelo biti konca. Blizu Avstralije je bilo morje zelo razburkano. Najsrečnejši dan za mamó Marcelo je bil, ko smo v Fremantlu zagledali Avstralijo. Trava je bila lepo zelena in mehka kot tepih! Ladja je odplula v Adelaido. Nekateri ljudje so se izkricali, mi pa smo odpluli v Sydney. Prvi dan smo si ogledali mesto. Imeli smo srečo, da nas je neki avstralski taksist ves dan vozil zastonj in nam razkazal mesto. Peljal nas je pogledat veleblagovnico Myer. Bil je zelo gostoljuben. Takšnih ljudi danes več ne srečaš. Nato smo se iz Sydneyja z vlakom odpeljali naravnost v Melbourne, kamor smo prispeli 22. septembra 1955. Celo noč smo se vozili, tako da sem na vlaku spala na mizi. Ob sedmih zjutraj smo se ustavili v Alburyju. Za zajtrk smo imeli klobase, kavo in kosmiče. Ljudje niso hoteli jesti klobas, tako zgodaj zjutraj jih niso bili navajeni. Čudili so se Avstralcem. Ko smo prispeli na železniško postajo Spencer Street v Melbourne, ki jo zdaj imenujejo Southern Cross Station, je oče stopil z vlaka, pogledal mene, sestro Nevo (takrat je imela 15 let in jaz skoraj 11) in mamó ter kriknil: »Kam gremo

pa zdaj?» Nihče nas ni čakal na postaji. Znali nismo niti ene angleške besede! Na ladji so nas malo učili angleško, vendar ni bilo dovolj za pogovor.

Imeli smo stanovanje v Brunswicku. Neka gospa nam je priskrbela in zadrževala stanovanje. Najemnino zanj smo plačevali že v Trstu, in bila je zelo draga, ker se je takrat v Melbourne težko dobilo stanovanje. To je bila hčerka od gospe iz Fernetičev, ki jo je

mama spoznala pri frizerki na Opčinah, in se je ponudila, da nam pomaga. Tako da nam ni bilo treba v migrantski center v Bonegilli. Živelimo na Ewing Streetu, na številki 13. Prve dni smo se skoraj vsak dan s taksijem peljali v mesto in si ga ogledovali. Nato smo začeli iskati delo. Pili smo dosti mleka, ker mama ni vedela, kje so trgovine, milk bar pa je bil na cestnem vogalu. V nedeljo smo šli v cerkev. Nismo gledali ali je katoliška ali protestanska. Potem smo izvedeli, da ni bila katoliška. Hišni gospodar je bilo Nico, 27-letni samski Italijan iz Neaplja. Delal je na železnici, tudi on je bil emigrant in je govoril malo angleško.

Nico je pomagal mami, da me je vpisala v šolo. Šli smo v katoliško šolo St. Ambrose's school v Brunswicku. Hotela sta me vpisati v šesti razred, ker sem na Opčinah končala petega. V Evropi so šolske počitnice od junija do septembra. Tukaj se šola konča decembra in začne februarja. Ko je učiteljica videla, da sem eno leto mlajša od drugih sošolk, me je vpisala v peti razred. Prvi dan me je učiteljica vprašala, da naj »spell my name«. Ker nisem vedela kako, sem odgovorila D- A- N- I- L- A! Potem mi je dala učiteljica samo matematiko, to sem razumela. Pri razumevanju so mi pomagale sošolke italijanskega rodu. Emigranti so bili v tistih časih iz Italije, Malte, Egipta, morda še kakšna Poljakinja, samo jaz sem bila Slovenka. Dobro sem tekla in šola me je izbrala, da v športu zastopam našo šolo na vikendu na stadionu Coburg Oval. Naslednji ponedeljek, ko sem prišla v šolo, so me sošolke kregale, da me ni bilo na tekmovanju. Zamudila sem šolske igre, ker mama ni vedela, kam naj me pelje!

Kmalu sem dobila prijateljice: Beverly, Maxine, Carol, Marcio. Šestega oktobra sem imela enajsti rojstni dan. Mama mi je kupila lepo torto in povabila prijateljice. Večina prijateljic mi je podarila štikane robčke, čokolado »Old Gold« in voščilnico. Takšna je bila navada v Avstraliji. Avstralke so pile čaj, ne kave. Spomnim se, da mi je mama dala v sendvič salamo in so se sošolci smejali, da diši po česnu. Oni so raje jedli kikirikijevo maslo (peanut butter) ali vegemite in maslo, pa različne pite in »sausage rolls«. Šolske sestre so bile oblečene v črne in bele halje. Poleti so imele bela oblačila. Bile so stroge, imele so pas, da so te udarile po roki, in palico. Rada sem igrala košarko.

Preselili smo se v Pascoe Vale. Tja smo se preselili iz Brunswicka k Marti in Albinu Zavadlal. Tam smo živeli tri leta, dokler moji starši niso v Pascoe Vale kupili hiše. Po končani ljudski šoli sem opravila tečaj za tipkanje in se zaposlila najprej v Milk baru pri Kozolovih in kasneje v delikatesi pri Johnu Hojniku. John Hojnik je bil prvi Slovenec v Avstraliji, ki je v Melbourne začel delati kranjske klobase. Danica je vodila trgovino-delikateso, njen brat Oto je skrbel za avtomobilski transport klobas in drugih njihovih izdelkov po vseh delikatesah po Viktoriji. Z vlakom so jih izvažali tudi v druge avstralske države. Delikatesa je

lepo dišala po šunki in domačih salamah. Ob petkih je bila nabito polna ljudi, ki so imeli radi kranjske klobase, salame, šunke in Kaiserflaish prekajene izdelke. Mesnico je vodil John Hojnik iz Maribora, včasih mu je pomagala njegova žena Malči. V tovarni je delalo veliko slovenskih fantov in tudi kakšna ženska. Med njimi je bilo nekaj Hrvatov, šoferji so bili Nemec,

Avstrijec in Slovenec. Zelo živahno je bilo delati tam. Trudi Murko in jaz sva z Danico delali v delikatesi.

Pater Bazilij nas je prišel povabit, da naj pridemo na ples v Kew. Fantje iz Baraga House so organizirali ansambel in nam skuhali kranjske klobase s senfom, lepo so nas pogostili. Lušno je bilo, veliko slovenskih fantov je živelo v Baragovem domu. Pater Bazilij jim je nudil oskrbo, hrano, otroški vrtec in učenje slovenskega jezika in kulture. Hodili smo tudi na izlete. Spomnim se, ko smo se opolnoči peljali z avtobusom iz Kewja na smučanje v Falls Creek. Zajtrk smo jedli v Mt. Beautyju. Celo noč smo se vozili in nič nismo spali. Ostali so mi lepi spomini.

Delala sem tudi pri Kodak Quality Control. Nato sem se poročila z Jožetom Štolfo. Pustila sem službo pri Kodaku in rodila sina Edija. Dve leti pozneje sem rodila še hčerko Lindo. Oba otroka sta mi bila v veliko veselja. Eddie je na univerzi zaključil študij Commerce and Applied Finance in se ukvarja s finančnimi trgi. Poročil se je z Dianne in ima dva sinova, Jakea (23 let) in Daniela (21let). Linda je zaključila Bachelor of Business in Accounting in zdaj dela pri Telstri. Poročena je s Paulom in ima dva sinova, Lachlana (17 let) in Oliverja (15 let). Ko je bila Linda stara eno leto, sem spet začela delati. Kasneje sem 23 let prodajala enciklopedije *World Book*. Veliko sem potovala in se udeleževala različnih konferenc. Nagradili so

me kot najboljšo prodajalko v letu 1986 (Flying Circus Champion). Za nagrado sem dobila potovanje v Chicago.

Po štiridesetih letih sem spet obiskala kraj svojega otroštva, Opčine pri Trstu. Telefonirala sem prijateljici Nevenki Malalan in ji povedala, da sem tam. Ona mi je povedala, da so sošolci organizirali srečanje in naj se ga udeležim. Pri openski cerkvi smo se dobili petdesetletniki in v krogu

svojih prijateljic in prijateljev sem doživela nepozabno srečanje. Snidenje je bilo veselo, polno objemov, poljubov in solz sreče. Nekoč smo bili otroci, zdaj smo zreli možje in žene, vsak s svojo življenjsko zgodbo. Do danes sem ohranila draga spomina na ta dogodek, vrtnico, ki sem jo prejela pri maši, in vizitko na lepem papirju, na kateri piše: »V trajen spomin na prekrasen dan v prijetni družbi mladih 50-letnikov«. Na njej so podpisani dragi prijatelji in prijateljice iz ljubljenskih domačih krajev. Hvala prijateljici Nevenki in Giankarlotu ter vsem, ki ste pomagali organizirati to srečanje. Vsako sošolko sem poznala po imenu in

Mariboru. Ko je dokončal šolanje, se je zaposlil pri avtobusnem podjetju Slavnik v Kopru. Tam je delal eno leto in nato odpotoval v Avstralijo. Tukaj je 36 let delal pri Tubemakers Pty. Ltd. in BHP Billiton. Leta 1999 so tovarno zaprli in je šel v pokoj. Jožeta sem spoznala v Avstraliji, bil je prijatelj Jožeta Grilja, ki je stanoval pri mojih starših. Oba fanta sta rada hodila na ples v Prahran Town Hall. Tam je bil na vsake dva ali tri mesece slovenski ples.

Plesi in druženja so marsikateremu paru pomagali tudi v zakonski stan. Enajstega aprila 1964 je bil v Prahran Town Hallu ples za izbor »Miss Slovenije«. Mama mi je sešila krasno obleko. Na ples sem šla s svojim fantom, danes možem Jožetom. V povorki nas je bilo tisti večer 64 deklet. Na tekmovanju sem zmagala kot prva Miss Slovenije v Avstraliji. Te nagrade nisem pričakovala. Tisti večer mi bo do smrti ostal v lepem spominu. Ko sem prišla domov, sem zbudila starše z veselo novico, da sem dobila »trophy«. Od nepričakovane sreče vso noč nismo zatisnili ocesa.

Moja starša Marcela in Silvester Bole sta bila vse od prihoda v Avstralijo člana Slovenskega društva Melbourne. Bila sta zavedna Slovenca, čeprav sta živela v Italiji. Mama je izdala tri zbirke slovenskih pesmi: *Kraški izlivi*, *Iz Krasa po svetu* in *Kraški odmevi*. Četrta knjiga ni bila nikoli izdana. Avtorica je v uvodu zapisala, da je ta knjiga preprostih misli nastala iz ljubezni do slovenske besede in iz spoštovanja do rodne dežele in nove domovine.

priimku, čeprav sem jih zadnjič videla stare deset let v petem razredu osnovne šole, a spomini iz otroških let ostanejo. Skupaj smo obiskali tudi opensko pokopališče, kjer so našli zadnji počitek nekateri sošolci, eni so umrli v prometnih nesrečah, drugi zaradi bolezni ali česa drugega.

Z Jožetom sva se poročila 26. decembra 1964. Jože se je za poklic strugarja izučil v industrijski kovinarski šoli v

IZ KRALJIČINE DEŽELE – QUEENSLAND

Mirko Cuderman

Zadnja številka *Misli* nas je opomnila, da revija šteje že 70 let. Ta pomembni jubilej je urednik pater Simon Peter lepo predstavil z besedami začetne številke iz leta 1952. Dodal je še izreden pomen in vrednost edine slovenske revije v Avstraliji, ki našo skupnost povezuje in obvešča. Pater nas vabi, naj se pridružimo *Misl*im tudi s peresom, da bodo s širšim sodelovanjem rojakov še bolj bogate. Ko že omenjamo jubileje, bi se rad zahvalil Lentiju Lenku za vzpodbudne besede ob 30-letnici samostojnosti Republike Slovenije. Posebno lepo je Lenti zaključil svoj dopis z besedami: »Bog živi našo prelepo Slovenijo in Bog živi našo prelepo novo domovino Avstralijo.« Naj dodam še, da so mi všeč Cilki na razmišljanja, ker zgovorno govorijo o tem, da se je moderni svet skregal s pametjo. Pri tem se spominjam zgodbe o Butalcih, ki se tudi podobno konča, ko so se Butalci skregali s pametjo in so zmagali oni, ne pamet. Upajmo, da se bodo stvari uredile po stari modrosti, ki pravi, da »common sense« (pamet) prej ali slej zmaga.

V Queenslandu vse bolj svobodno dihamo brez mask. Društvo Planinka je imelo svoje prvo večje srečanje. To naj bi bil občni zbor, a se je zaradi trenutnega majhnega števila članov spremenil v letni sestanek, ki je odobrila sedanjemu odboru, da nadaljuje v enakem obsegu. Naša prednostna naloga je pridobivanje novih članov. Med nami je bil tudi gradbeni inženir Jurij Karlovšek, ki poleg drugih slovenskih profesorjev poučuje na tukajšnji

univerzi. On nas je vzpodbujal k nadaljevanju društvenega delovanja. Po zadnjem avstralskem štetju je v Queenslandu nad 800 Slovencev oz. Slovenk. Zato bo društvo skušalo organizirati redna in pogosta srečanja rojakov. Zaradi koronavirusa to do zdaj ni bilo mogoče. Pred nami so priprave na proslavo 30-letnice samostojne neodvisne republike Slovenije. Povabljenih je več tukajšnjih slovenskih ustanov: Društvo Planinka, Slovensko srce v Ashmorju (Jani Pal), slovenski radio 4EB (Vanessa Lahovec), Slovensko akademsko društvo (Jurij

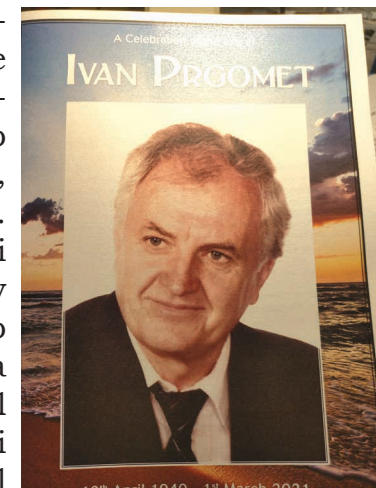
Karlovšek), klub Lipa (Jure Skumavc) in SLCA – Slovenian Language and Culture Association (Nevenka Golc Clarke). Nevenka je prevzela priprave in že je občutiti navdušenje mladih rojakov, ki naj bi sodelovali pri tem vseslovenskem praznovanju. Naša starejša generacija je takrat aktivno sodelovala pri tej pomembni odločitvi, imeli smo močno voljo in upanje na uspeh.

Pozitivne uvodne besede Phila Bosmansa v prejšnji številki *Misli* so vredne, da jih še enkrat prečitamo. V skupnem

in medsebojnem sodelovanju obstaja upanje, da se bo tukajšna slovenska skupnost pogosteje srečevala in se bo tako tudi društveno članstvo povečalo in okrepilo z novimi močmi.

IVAN PRGOMET je umrl zaradi anevrizme v ponedeljek, 1. marca 2021, v Prince Charles Hospitalu. Ivan je bil rojen 12. aprila 1940 v Bosni, od koder je prišel iskat delo v Slovenijo. Tam je spoznal Pavlico Zidanšek in leta 1965 sta se poročila v Celju, v cerkvi sv. Danijela. V Avstralijo sta prišla leta 1974 z dvema malima otrokoma. Ivan je bil po poklicu avtoklepar in avtoličar, slovel je kot vesten delavec. Rad je pomagal vsakemu, ki je potreboval pomoč. Redno je obiskoval prireditve v slovenskem klubu. Posebej smo ga poznali po vedrem in veselem značaju in po odličnih slovenskih krofih, ki jih je velikokrat prinesel od doma, kjer jih je Pavlica ocvrla za slovensko skupnost. Eden zadnjih obiskov je bil v Marijini

dolini pri kapelici Marije Pomagaj. Pogrebno slovo je bilo v petek, 5. marca, s sv. mašo v cerkvi St Flannans v Zillmere, ki jo je za pokojnika daroval tamkajšnji župnik Rafal

Rucinski. Ivanova nečakinja Melita je prebrala govor, v katerem je lepo predstavljeno Ivanovo življenje, in ga je za svojega očeta v imenu družine napisal sin Igor. Po sveti maši je bil pokopan na pokopališču Nudgee. Poleg vdove Pavlice zapušča hčerko Dušico, sina Igorja, vnukinjo Kasandro in vnuka Dominika.

Lep pozdrav

Mirko Cuderman

KAKO NAJ TI POVEM

*Kako naj ti povem,
da sem danes
z mislijo pri tebi.*

*Kako naj ti povem,
da sem zaspala
z mislijo o tebi.*

*Kako naj ti povem,
da si tu z menoj,
čeprav v grobu spiš ...*

*... in ti ne morem
reči več besede lepe.*

Danica Petrič

Posvečeno možu Jožetu Petriču ob 25-letnici smrti in s. Michelangeli Maraž.

PISMO UREDNIKU MISLI

Hvala, dragi p. Simon Peter, za lep uvodnik v prvi številki Misli 2021. Letošnje leto je jubilejno; 70 let je, odkar izhajajo naše Misli. Bralce in sodelavce ste povabili, da napišemo kaj o tem, kako so nas Misli v teh letih oblikovale, nas bogatile, kratkočasile in obveščale.

Moj mož Jože je bil naročnik Misli že deset let pred mano. Torej v naš dom prihajajo že 59 let. Ko sva jih prebrala, sva jih nekaj časa shranjevala. Pozneje smo prijateljice ustanovile čitalniško skupino ter si izmenjavale in brale Misli, Ognjišče in Družino. Vsaka tiskana beseda v slovenskem jeziku je zame sveta. Posvetilo vsem tistim, ki sem jim podarila knjigo svojih pesmi, sem končala z besedami: »Poklanjam ti te pesmi z ljubeznijo do slovenske besede.«

Naj povem, če se vrnem k naši reviji, ki prihaja v naše domove že 70 let, da sem jih zdaj sama dopolnila 70 (kar je težko priznati, saj se rada prav mladostno smejim). Dozorevam ob branju. Zanima me vse, kar je poučno. Rada odprem Sveto pismo in tudi v Mislih je veliko duhovnega branja.

Prav tako nas Misli obveščajo. Zanima me, kaj in kako delate v Melbournu, kako živi molitvena skupina v Kewju. Tamkajšnja molitvena skupina je bila ustanovljena kmalu za našo, 2. oktobra 1989, in smo jo poimenovali po Srcu Jezusovem. Molitveno skupino v Sydneyu smo ustanovili avgusta istega leta na pobudo treh prijateljic in po zgledu medjugorskih Marijinih prikazovanj, da bi z molitvijo presenetili našega patra Valerijana, ki se je takrat vračal z oddiha v Sloveniji. Ob četrtkih se zbiramo že 32. leto.

V Medjugorju so letos 30. in 31. januarja slavili 40-letnico Marijinih prikazovanj. Zanimivo je, da je bila skoraj deset let za prvim prikazovanjem po Marijinem naročilu obnovljena Marijina romarska cerkev na Kureščku. Vsi seveda ne moremo potovati v Medjugorje ali daljne romarske kraje, imamo pa v naši Sloveniji veliko čudovitih Marijinih svetišč in drugih priljubljenih romarskih točk.

Misli nas po napornem delu, ki ga vsak dan opravljamo, tudi kratkočasijo, razvedrijo, v njih najdemo lepe fotografije. Naj dočakajo sto let! Če je taka Božja volja, naj ostanejo tiskane na papirju in ne zgolj v sodobni digitalni obliki.

Vsem v uredništvu pošiljam lepe pozdrave in hvala vsem sodelavcem za lepe prispevke. In kot je vedno rekel naš nekdanji urednik, p. Ciril, Vam tudi jaz iz srca veselo ključem: »Bog vas živi!«

Danica Petrič

NEKAJ PESMI

Prešernovega nagrajenca Ferija Lainščka

Ne bodi, kar nisi

Ne bom, ker ne morem, ker res ni mogoče,
Razum mi dopušča, srce pa kar noče.
Ga sploh ne utišam, saj vem, da ne laže,
ko vse gre po svoje, spet pot mi pokaže.

Ni mar mi za norme pa vsa ta pravila,
ničesar ne rabim, želim si le krila.
Letel bom po svoje, svoboden kot ptica,
ne bo več dosegla me vaša resnica.

Ujete so želje, za vse so predpisi,
srce pa mi pravi: Ne bodi, kar nisi!
Vsi hodijo v vrsti, jaz grem pa po svoje –
brez veze, brez veze, pa vendar lepo je ...

Ves svet je izložba, blešče se napisi,
srce pa mi pravi: Ne bodi, kar nisi!
Vsi nosijo maske, jaz nočem se skriti –
verjamem še v sanje, želim le ljubiti ...

Drobiž

Koga ujame poletna nevihta,
komu bo dala zdaj roža ime,
kakšna bo luna, ko pride čez reko,
kdo bo narisal na vodi srce?

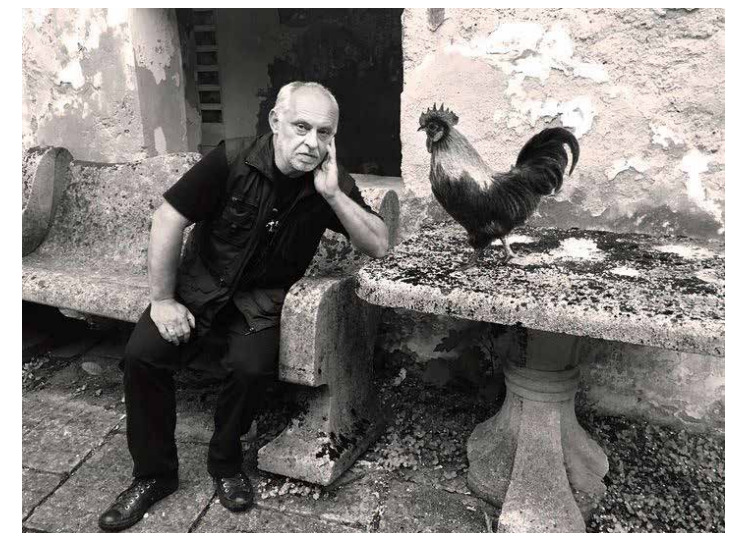
Midva ne bova, ker čas se ne vrača,
nama je v srcu ostal le drobiž,
nimava zmaja, ki dela oblake,
v sanjah so kače in teh se bojiš.

Ogenj ciganski je takrat ugašal,
kot bi umiral nesrečni otrok,
noč je kričala, bežali so svati,
najina želja bila je brez rok.

Koga bo prva zbudila snežinka,
komu bo kurent za srečo igral,
kakšna bo roža ledena na oknu,
kdo bo spet snežno kraljico izdal?

Midva ne bova, ker čas se ne vrača,
nama je včasih še znotraj hladno,
nimava zvonca, ki zimo prežene,
v vicah so mnogi končali tako.

V pajkovi mreži visijo spomini,
muha ujeta in košček srca,
sama je ptica na robu obzorja,
sama sem z mizo, le stola sta dva.

Samota

Ne drezaj v mojo samoto,
ko tiho le prosim in molim!
Ne moreš mi stati ob strani,
nikomur tegá ne dovolim.

Ne hodi za mano po poti,
ki tukaj zavija v neznano!
Ne rabim zdaj tvoje tolažbe,
ne iščem obliža za rano.

Vsak čaka kdaj čisto na robu
kot prvi in zadnji na svetu,
da novo se upanje zgane,
kot verz se utrne poetu.

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

KAJ JE NOVEGA V KLUBU TRIGLAV MOUNTIES

Življenje v klubu Triglav se počasi normalizira. Navajeni smo že, da se moramo ob prihodu in odhodu registrirati in izmeriti temperaturo, mask pa nam, hvala Bogu, ni treba več nadevati, razen če kdo to sam želi. Uslužbenci pa za zaščito strank še vedno nosijo maske in tudi hitro in natančno očistijo vsako mizo, ki so jo gostje zapustili.

Živa glasba in ples še vedno nista dovoljena, vse več ljudi pa prihaja na kosilo in večerjo, zaradi odlične in obilne hrane in dokaj zmernih cen. Prišlo je tako daleč, da ne moremo več sprejemati rezervacij za petke, sobote in nedelje. Ljudje lahko pridejo po načelu »kdor prej pride, prej melje«. Če pridete malo bolj zgodaj, boste gotovo dobili prosto mesto. Vse več ljudi prihaja na kosilo v nedeljo, po končani sveti maši v cerkvi Sv. Rafaela v Merrylandsu, malo kasneje pa pridejo tudi verniki iz hrvaške cerkve, ki je Triglavu najbližja sosedja. V klubu veliko praznujemo tudi rojstne dneve s hrano po izbiri, rojstnodnevno torto pa lahko prinesemo s seboj. Ljudje so navajeni prihajati v klub, zato je veliko lažje priti tja kot k slavljenju na dom.

Konec meseca januarja sta skupni rojstni dan slavili Katija Žuvela in Martha

Martha in Katija
slavita rojstni dan s prijatelji

Magajna, naslednji dan pa je bilo treba slavlje ponoviti za tiste, ki se prvega niso mogli udeležiti. V drugi skupini sta bila tudi pater Darko Žnidaršič in Emil Fabjančič, ki je čez nekaj dni prav tako praznoval rojstni dan.

Drugo slavlje
za drugo skupino prijateljev

Fabjančičeva in Samsova družina

Pogosto tako napravijo tudi drugi ljudje, saj je treba plačati samo za tiste, ki so navzoči. Še posebej radi v klubu Triglav slavijo praznike mlajših otrok, saj je zunaj na dvorišču odprto tudi otroško igrišče, ki je med otroki zelo priljubljeno.

Prazniki, kot so mednarodni dan žena, materinski dan, očetovski dan in drugo, kar smo ponavadi slavili z BBQ kosilom za otroke, z živo plesno glasbo, čarovniki in klovni za mlade, vse to je še vedno videti nedosegljivo, saj nikoli ne vemo, kdaj bo epidemija covida-19 popolnoma premagana.

BALINARJI – NOV ZAČETEK LETA 2021

Počistiti je bilo treba balinišča ...

Skoraj leto dni je minilo, odkar smo se zadnjič zbrali na triglavskih baliniščih. »Kaj znancev že zasula je lopata ...« bi rekel naš pesnik France Prešeren. Njegov dan smo slavili preteklo nedeljo. Nekaterih prijateljev ne bomo nikoli več videli. Korona nas je zaprla v karanteno, nas izolirala od prijateljev in dejavnosti, ki smo jih imeli radi, in nam nadela maske, da bi ostali varni. Hvaležni pa smo lahko Bogu in pamet-

nemu vodstvu naše države, da je število žrtev epidemije covid-19 v primerjavi s številnimi drugimi deželami po svetu sorazmerno majhno in da je bilo članom slovenske skupnosti v Avstraliji po doslej znanih podatkih skoraj popolnoma prizanešeno. Mogoče se motim, ampak doslej še ni bilo slišati za nobenega avstralskega Slovenca, ki bi bil žrtev te zahrbtne bolezni. Bog daj, da bi tako ostalo še naprej.

Predpisana pravila zdravstvenih oblasti so bila zelo stroga in uprava naše skupine klubov Mounties jih je zelo dosledno izvajala že od vsega začetka. Po nekaj mesecih zaprtih vrat smo lahko spet prišli v naš klub, dokler smo se držali vseh predpisanih pogojev, ki pa niso dovoljevali množičnih aktivnosti, kot so ples, šport in druge, pri katerih je udeleženih večje število ljudi. Teden za tednom smo po telefonu dobivali vprašanja: »Kdaj bomo spet začeli balinati?« Ko smo se pred dvema meseci zadnjič srečali v *Mislih*, smo se pripravljali za prvo tekmovanje na dan Avstralije. Razočarani smo bili, ko je novi val korone porušil naše načrte. Pa bi nas tudi brez koronavirusa ustavile visoke temperature (preko 40 stopinj je bilo za praznik), tako da smo namesto balinanja v ohlajeni klubski dvorani igrali karte.

In končno je prišel čas. Po predpisih zdravstvenih oblasti smo morali pred začetkom prvega tekmovanja temeljito očistiti balinišča, mize, stole, ograje, na katere se radi naslanjajo tekmovalci med igro. Na baliniščih je bilo treba odstraniti enajstmesečno plast prahu in smeti in na cementu okoli balinarskih stez nasuti nov pesek, ga namočiti in s težkim valjarjem zvaljati v trdo plast, po čiščenju pa še vse razkužiti. V torek, dan pred prvim tekmovanjem, se je zbralo deset prostovoljcev za čiščenje, tehnični vodja Lojze Magajna pa je že prejšnje mesece prihajal po en dan v tednu in vzdrževal steze v dobrem stanju, tako »za vsak slučaj, če se bo odprlo«. Več ur dela nam je vzelo, če smo hoteli ugoditi vsem predpisom. K sreči smo že lahko odložili maske. Po končanem delu smo si v dvorani Triglava privoščili še pošteno zasluženo večerjo, in že je bilo vse pripravljeno za naslednji dan.

Vseeno je, če smo včeraj vse počistili, preden naslednji dan začnemo prvo balinarsko tekmovanje po enoletnem odmoru je treba vse ponovno razkužiti – roke, krogle, stole, mize ... In to je samo začetek štirih strani pravil za

Vpisati je bilo treba imena, telefonske številke in še veliko drugega.

tekmovanje, ki smo jih prejeli od zdravstvenih oblasti.

Jessica in Martha imata veliko dela z administracijo, balinarji pa imajo veselje z igro, ki traja po eno uro vsaka, s polurnimi odmori vmes. Balinamo dvakrat na teden, vsako sredo in soboto popoldne, ob sobotah pa končamo s skupno večerjo. Prejšnja leta smo imeli daljša medklubska tekmovanja, ki so trajala ves dan, zdaj v enem, drugič v drugem slovenskem klubu. Zadnje čase pa smo se odločili za krajša tekmovanja, ki bolj odgovarjajo naši generaciji.

Tekmovanje se je začelo.

Živimo v upanju, da se bo val epidemije covida-19 polegel in se bomo spet lahko brez skrbi srečali s prijatelji, potovali v zanimive kraje in mogoče celo spet obiskali našo staro domovino. Prav tako si tudi močno želimo, da bi se lahko ljudje vrnili na delo brez strahu in nevarnosti ter da nihče ne bi ostal brez strehe nad glavo in brez hrane na mizi zase in za svojo družino.

Slovenska skupnost NSW Odbor za proslavo 30-letnice Republike Slovenije

Letos junija bo minilo 30 let od proglasitve samostojnosti naše domovine, Republike Slovenije. Slovenci doma in po svetu bodo to pomembno obletnico proslavili z navdušenjem, kakršnega

si zasluži izpolnitev večstoletnih sanj. Pred 30 leti je slovenska skupnost v Avstraliji pozabila na malenkostne razprtije in spore, ki so nas v preteklosti razdvajali, in združeno podprla borbo za našo neodvisnost, da bomo končno lahko ponosni na svojo lastno državo. V tridesetih letih se je zgodilo veliko stvari, na katere smo lahko ponosni. Naši športniki so lahko nastopali pod slovensko zastavo, naši umetniki in znanstveniki so se s ponosom imenovali Slovenci, in pri nas v Avstraliji so vsi vedeli, kje je Slovenija. Urad za Slovence po svetu vlaga veliko truda in skrbi, da bi povezoval zamejske Slovence z matično domovino, še posebej pa, da bi se nove generacije in potomci slovenskih izseljencev zavedali svojih korenin in spoznali domovino svojih staršev. Prav tako kot smo pred tridesetimi leti stopili skupaj v podporo gibanju Demos in borbi za neodvisnost Slovenije, smo se zbrali zastopniki vseh slovenskih organizacij v NSW in ustanovili pripravljalni odbor slovenske skupnosti NSW za proslavo 30-letnice Republike Slovenije, v povezavi z vsakoletnimi podelitvami priznanj Slovincem leta. Pri tej akciji bodo sodelovali: Klub Triglav Mounties, Slovensko društvo Sydney, Klub Planica Wol-

longong, Slovenska katoliška cerkev sv. Rafaela, Merrylands, Zgodovinski arhivi avstralskih Slovencev – NSW (HASA) in slovenski konzulat v NSW.

Ovira pri izvedbi tega projekta je bila pandemija covida-19, zaradi katere je bilo prepovedano vsako večje druženje,

Pripravljalni odbor za pripravo
skupne proslave 30-letnice
samostojnosti Slovenije

ki bi lahko povzročilo večjo nevarnost za infekcijo. Vse slovenske dvorane ali društveni prostori so bili zaprti ali premajhni ali pa je bila njihova uporaba strogo omejena zaradi korone. Po daljših posvetovanjih pripravljalnega odbora je bil sprejet sklep, da se sprejme ponudba kluba Triglav Mounties (ki je sponzor te prireditve), da se za skupno proslavo uporabi veliko dvorano Skupine klubov Mounties Mt Pritchard. Ta dvorana je dovolj velika, da bi lahko v njej zbrali večje število gostov, tudi če bi še vedno veljala pravila zdravstvenih oblasti, ki zahtevajo vzdrževanje razdalje med predpisanimi manjšimi skupinami ljudi.

Proslava 30-letnice samostojnosti Republike Slovenije bo v nedeljo, 27. junija 2021. Do takrat bo še veliko dela, še posebej za člane našega pripravljalnega odbora. O poteku priprav vas bomo še naprej obveščali.

Vse najboljše, Rudolf Maister!

Sonce sije na ta pomladni dan, po starem delu mesta s srednjeveškim obrazom je danes precej živahno. Sobotno dopoldne; matere z vozički, sprehajalci psov, gospodinje s polnimi cekarji dobrot s tržnice hitijo domov kuhat kosilo. Na ta živ-žav pa resno zre veliki mož, ki stoji pred lepo obnovljeno meščansko hišo iz 19. stoletja. V njej se je rodil 29. marca 1874. General in pesnik Rudolf Maister, njegova vitka silhueta, ki bi lahko simbolizirala tudi njegovo duševno pokončnost, tu stoji na eni sami nogi. Temu se najpogosteje čudijo otroci in nekateri ob tem celo prisrčno zabavajo. V življenju pa je žlahtni mož iz slovenske preteklosti trdno stal na obeh nogah. Spomnim se, kako so se silhete, ki so jo pred Maistrovo rojstno hišo na Šutni, enem od nekdanjih predmestij Kamnika, postavili na Miklavžev dan, razveselili šolarji. In kako si jo je nekaj zaskrbljenih starih Kamničanov ogledovalo, jo majalo na vse strani v strahu, ali vendarle ni nevarno, da bi komu padla na glavo.

Maistrova rojstna hiša, katere lastnik je bil v času Rudolfovega otroštva kamniški gostilničar in kramar Blaž Svetic, se je leta 2013 v pritličju spremenila v muzej. V njem stalna razstava avtorice mag. Zore Torkar o Rudolfu Maistru, domoljubu, generalu, kulturniku, pesniku in bibliofilu pripoveduje zgodbo dramatičnih razsežnosti, zgodbo od rojstva do smrti. Enako vse občasne razstave, ki opomnijo na posamezne dogodke in ljudi, povezane z Maistrom. Pri velikanu pred muzejem se najrajši ustavlja mularija, mu včasih po vojaško salutira in sproščeno klepeta. Prav gotovo ji radovedni Maister prisluhne ter se ob tem nabrito muza. In čaka, da bo nekega dne morda le vstopila.

Obiskovalca na stalni razstavi v prvem hipu preseneti in gane nežen fantek v materinem naročju na družinski fotografiji, fantek, ki nič ne kaže, da bo zrasel v vojaka in generala; prav tako se oko z občudovanjem ustavi na dragoceni listini, s katero so Kamničani svojemu slavnemu rojaku voščili ob 60-letnici. Na njej so pod čestitkami ubranitelju naše severne meje in Maribora, podpisani župan Fran Kratnar in vsi mestni očetje. In prav gotovo bi se dandanes pod voščilom za generalov rojstni dan podpisali ne samo vsi Kamničani, ampak vsi Slovenci. To dokazuje čedalje večja množica, ki prihaja na obisk še posebej na njegov rojstni dan, od leta 1996 tudi praznik Občine Kamnik.

Vse najboljše, Rudolf Maister, kamniške gore list!

Alenka Juvan

Praznovanje Maistrovega rojstnega dne 2018

SODELOVALI SMO TUDI AVSTRALSKI SLOVENCİ

Anica Markič

Letos mineva trideset let od tistega enkratnega jutranjega telefonskega klica 26. junija 1991: Še danes mi v glavi odmevajo besede: »Slovenija je samostojna! Sinoči pozno zvečer so jo proglasili za samostojno!«

Močno željo Slovencev po samostojnosti sem zaslutila ob mojem obisku Slovenije leta 1989, v času rušenja berlinskega zidu. Takrat se je tudi v meni prebudilo močno hrepenenje po samostojni Sloveniji. V spominu so mi ostali štirje zgodovinski dogodki, usodni za Slovenijo. Živo, kot bi bilo včeraj, se spominjam zame zelo pomembnega dne, ko smo 27. septembra 1989 v Podnanosu skupaj s sorodniki sedeli pred televizijskim ekranom in nestrpno sledili dogajanju v državnem zboru v Ljubljani. Malo po sedmi uri zvečer so delegati vseh treh zborov Republike Slovenije z glasnim in enotnim ploskanjem sprejeli nove amandmaje k republiški ustavi, ter v slovenskem parlamentu prvič zapeli *Zdravljico*. Temu je 23. decembra 1990 sledil plebiscit, katerega udeležba je bila 93,2 odstotna; 88,5 odstotkov volilcev je glasovalo za samostojno Slovenijo. Aprila 1991 so sledile prve svobodne volitve v povojnem času, na katerih je zmagal Demos, sicer SDO – Slovenska demokratična opozicija je premagala ZKS, Zvezo komunistov Slovenije. Slovenci so volili in glasovali za poslance po svoji svobodni volji kot v vseh demokratičnih državah po svetu. Seveda pa najpomembnejši datum zame ostaja 25. junij 1991 – proglasitev Slovenije za samostojno državo.

Vsi naši rojaki pa nad spremembami v Sloveniji niso bili tako navdušeni kot jaz. Niso bili vsi enakega prepričanja; ene je bilo strah, spet drugi so menili, da je Slovenija premajhna in ne bo mogla samostojno delovati.

Spominjam se, kako sem jih decembra 1989 tako rekoč dobila po prstih, ker sem (kot takratna predsednica SDM) dovolila, da nas je nagovoril gost iz Nemčije, gospod Erik Modic. Član Sveta socialdemokratske zveze Slovenije (SDZS) je prvi prinesel vest, kaj se v resnici dogaja v Sloveniji. Prav takrat so se tam rodile nove politične stranke, velike spremembe za komu-

nistično Jugoslavijo. Takole je rekel: »Če bi mi, Desovci, imeli dovolj denarja, bi na volitvah zmagali. Potrebujemo vsaj pet do šest tisoč dolarjev.« Takrat smo avstralski Slovenci presenetili še sami sebe, saj smo zbrali še več kot potrebno vsoto, njim pa je uspelo na volitvah.

Po odhodu Erika Modica smo februarja 1990 v Avstraliji najprej ustanovili Slo-

vensko društvo za podporo demokracije v Sloveniji. Viktorijski podbudniki na prvem sestanku so bili Helena in Ivo Leber, pater Bazilij Valentin, Peter Mandel, Pavle Česnik, Elica Rizmal, Simon Špacapan, dr. Jure Koce, Štefan Merzel in Stanka Gregorič. Tej skupini smo se nato pridružili še drugi, nekateri pa so zaradi osebnega prepričanja odstopili. Ta organizacija se je nato preimenovala v Slovenske narodne svete – Avstralsko slovensko konferenco, ki je kar nekaj let zelo aktivno delovala v skoraj vseh avstralskih državah in si prizadevala v boju za samostojno Slovenijo. Slovenska društva v Viktoriji so vztrajala, da so po zakonu nepolitična, in so se pri naših naporih bolj malo udejstvovala.

Decembra 1990 nas je obiskal prvi demokratično izvoljeni minister slovenske vlade v povojnih letih dr. Janez Dular, minister za vprašanja Slovencev po svetu.

Že proti koncu februarja 1991 nas je obiskal dr. Jože Pučnik, oče slovenske demokracije. Kako živo se spominjam njegovega več kot enournega govora brez kakršnih koli zapiskov. Vzpodbujal nas je in bodril k podpori za uspešno osamosvojitve.

Ni besed, ki bi lahko opisale naše navdušenje 26. junija 1991 zgodaj

zjutraj po avstralskem času. Še isti dan smo se sredi dneva zbrali v Kewju v cerkvi svetega Cirila in Metoda in zbrani molili za našo domovino, njen uspeh, za mir in razumevanje. Pred cerkvijo smo nazdravili s šampanjcem in zapeli. Žareli smo od sreče, a obenem slutili, da vse ne bo teklo tako gladko. Čisto po naključju so pri domu Matere Romane isti dan vzdali vogelni kamen.

Navzoča je bila ekipa televizije SBS, ki je posnela naše razigrano veselje. Kar naenkrat smo Slovenci, skupaj s Hrvati, postali središče pozornosti za avstralske medije.

Naše bojazni so se uresničile že naslednji dan, ko smo izvedeli za napad JLA na Slovenijo. En dan veselje, drugi dan solze! Slovenija potrebuje pomoč! S trepetajočim srcem smo se člani Slovenskega narodnega sveta v Viktoriji in drugod po Avstraliji organizirali in se lotili dela. Svet mora čim prej priznati Slovenijo. Udeleževali smo se protestov; na trgu City Square v Melbournu se je na manifestaciji zbralo 7000 Slovencev in Hrvatov. Pisali smo pisma, klicarili razne ambasade, medije, naše avstralske parlamentarce. Pritiskali smo nanje, naj čim prej priznajo Slovenijo kot samostojno državo. Delali in garali smo noč in dan. Sama sem si vzela teden dni dopusta, da sem imela več časa za pisanje, telefoniranje in številne sestanke.

Avstralskim Slovincem v čast in ponos je bila Avstralija prva zunajevropska država, ki je 16. januarja 1992 uradno priznala Slovenijo kot samostojno državo. Že februarja istega leta nas je obiskal takratni obrambni minister, gospod Janez Janša; njemu v čast je sledil njegov nepozabni sprejem v nabito polni dvorani Malvern Town Hall na slavnostni akademiji PODARJENO TEBI PRIZNANA DRŽAVA REPUBLIKA SLOVENIJA. Čez čas so nas obiskali še dr. Lojze Petrlje, Dimitrij Rupel in drugi. Omembe vredna so njihova srečanja z avstralskimi parlamentarci, ki so nam stali ob strani in z nami doživljali naše veselje in naš strah.

Vse to in veliko več ostaja dokumentirano v obsežni knjigi Drage Gelt OAM *From Dreams to Reality – Od sanj do resničnosti*.

Še marsikaj bi lahko napisala, vendar se ne bom preveč spuščala v podrobnosti. Vesela in ponosna sem – in prav tako moj mož, ki me je vedno bodril in me podpiral pri mojem delu – da sem bila del skupnosti, ki se je borila in vztrajala v boju za Slovenijo. Ponosna sem, da sem prav jaz doživela ta zgodovinski dogodek, da smo ga skupaj doživeli.

Naj živi Slovenija, in uspešno v novo desetletje.

KRUH – vsakdanja hrana življenja, ki nas povezuje

Kruh na naših mizah že od davnine velja za posebno, tako rekoč sveto hrano. Je osnovno in pomembno živilo, čeprav ga ni treba jesti vedno ali enako veliko. Množica rok sodeluje pri njegovem nastanku. Orač pripravi zemljo, sejalec poseje seme, Sveti Duh pa poskrbi, da seme obrodi svoj sad. Žanjec požanje letino in dobi zrnje. V mlinu ga mlinar zmelje v moko, šele potem lahko pek zamesi in speče kruh. Preden pride na naše mize, gre še skozi prodajalčeve roke. Potem se kruh na naših mizah deli, lomi in obeduje. Kruh postane hrana skupnosti – družinskega kroga. Mnogi imate še pred očmi podobo iz otroštva, kako sta oče in mati načela nov hlebec. Najprej sta ga prekrizala, šele potem sta ga rezala in delila svojim otrokom ter drugim družinskim članom.

Kruh nam opredeljuje tudi življenje. Ljudje se zanj bojujejo in garajo. Veliko jih gre na delo in služijo kruh zase in za svojo družino, da bi mogli spodobno živeti. Hrepenijo po boljšem in stabilnejšem življenjskem standardu. Za nekatere je vsakdanji kruh zelo grenak. Imajo dovolj kruha za v usta, nimajo pa zadovoljstva, miru in sreče. Živijo v neslogi in razdvojenosti, njihovo veselje se je sprevrglo v žalost, nemir in obup. Toda ta vsakdanji kruh nam govori tudi, da nas Bog kot Oče ohranja pri življenju, saj nas je vanj poklical, ter nas iz dneva v dan spreminja. Smo testo v njegovih rokah. Ne bi nas bilo, če nas ne bi podpirala Njegova ljubezen. To občutimo v vsakem koščku, vsakem grizljaju kruha. Bog je v svojem Sinu odkril svojo ljubezen, in da tega ne bi pozabili, nam je Bog Oče daroval Sina Jezusa v obliki hrane, v zakramentu kruha – evharistije.

Darovano telo in kri. V duhovnem življenju je to naša sveta hrana, vsakdanji kruh pri vsakodnevni sveti maši. Ob tem pa zmeraj bolj jasno spoznavamo, da smo med seboj bratje in sestre, sinovi in hčere istega nebeškega Očeta, od katerega vsak dan prejemamo v dar naš vsakdanji kruh. Vsak dan potrebujemo hrano, a še bolj kot kos kruha so nam potrebni lepa beseda, duševni mir, otroški nasmeh, urejenost, prijateljstvo, ljubezen.

Človek dejansko hrepeni po takšni hrani. Bog Oče, ki hočeš, da smo srečni, daj nam dovolj hrane za telo, a ne odreci nam hrane za dušo in srce, ki nam edina prinaša srečo. Ko boš ugriznil v svoj košček kruha, pomisli na vse tiste, ki ti omogočajo, da vsak dan nahraniš svoje telo, in moli za tiste, ki so ti bili darovani, da obogatijo tvoje življenje. Hvali Gospoda, da boš mogel tudi ti biti kot kruh, ki ogreje srce in dušo, ter nahrani tiste, ki so lačni človečnosti.

VELIKONOČNI PIRIN KRUH

Sestavine:

50g rozin	mlačna voda po potrebi
35g pinjol	1 čajna žlička soli
200g pšenične bele gladke moke	1 jedilna žlica svinjske masti
300g pirine moke iz celega zrnja	1 jajce
1 jedilna žlica sladkorja	1 vanilijin sladkor
230 ml mleka	grobi sladkor za posip

Priprava:

Rozine namočimo v skodelici tople vode. Ko se napnejo, jih odcedimo in osušimo. V posodo stresemo moko in na sredini naredimo jamico. Vanjo damo kvas, sladkor in malo mlačne vode. Potresemo z moko in pustimo vzhajati 10 minut, da dobimo kvasec. Prilijemo 230 ml mlačnega mleka, dodamo sol, mast, jajce in vanilijin sladkor. Zgnetemo gladko testo in ga pustimo vzhajati 30 minut. Testu dodamo rozine in pinjole ter ga še enkrat pregnetemo. Razdelimo ga na tri dele, ki jih oblikujemo v klobase. Iz njih spletemo kito. Kito položimo na pekač, obložen s papirjem za peko. Pustimo vzhajati še 30 minut. Nato kito premažemo z mlekom in potresemo z grobim sladkorjem. Pečemo 35 minut na 200° C.

Nasveti:

Namesto rozin in pinjol lahko v testo dodamo orehe, lešnike, kandirano sadje.

Temperatura vode ali mleka ne sme presegati 45°C, saj pri tej temperaturi uničimo kvasovke.

Moko zmeraj presejte; ne samo zaradi nečistoč, ampak s sejanjem razrahljamo moko, kar vpliva na izgled izdelka.

Idealni pogoji za vzhajanje so temperatura 30–35° C, vlaga pa med 60–80%, odvisno kateri izdelek vzhajamo. Ržene izdelke je treba peči nekoliko dlje in pri nižji temperaturi kot izdelke iz krušnih mok. Značilnost rženih kruhov je debela skorja, kar je posledica pečenja.

Alen Ušaj

Moje delovne izkušnje pri slovenski oddaji na radiu SBS Sydney

The SBS Slovenian Radio program has been an important and cultural part of the Slovenian community since its establishment in 1975. SBS Slovenian radio was established along with other ethnic radio programs to enable non-English speakers to be given the opportunity to understand news in their language.

Since its beginnings, the program has seen a talented group of Slovenians preparing the hour long bulletins each

week with news, interviews and feature stories that have illustrated special occasions, events and yearly celebrations in the Slovenian community nationwide. It has seen many presenters from both Sydney and Melbourne. Since the program began back in 1975, it has seen many devoted and hardworking broadcasters. Most of these broadcasters will be remembered for their significant contribution and input towards the Slovenian community and culture. Two significant pillars who have already left us are the late Jože Čuješ, who was the first Executive Producer, and Mariza Ličan, who was also a teacher at the Slovenian School at Bankstown. Current President of Triglav Mounties, Peter Krope, also worked tirelessly with Mariza to ensure a successful weekly program. SBS Slovenian radio has been the core vocal point for showcasing the community's achievements, accomplishments and honouring the passing of many Slovenian community members over its 46-year history.

Since a very early age I have been extremely passionate and interested in media and have always wanted to undertake work experience at SBS. Late last year, I had the privilege and honour of spending approximately five weeks at SBS in the Audio, Language and Content Department, completing an internship as a part of my university degree. I was absolutely overjoyed when I heard that my internship at SBS was finally going ahead after the challenging year of 2020. A sense of excitement and happiness built up within me as I viewed my internship schedule and the departments I would be working in. My time at SBS has been incredibly

Slovenian heritage, culture, traditions and practices. I attended the Slovenian School at St Raphael's as a young boy and I now regularly attend Mass on a Sunday at St Raphael's.

During my time at SBS, I was guided and taught by many professionals in the media industry. My sincerest thanks to all SBS staff for making me feel so welcome, particularly Tania Smrdel for her guidance and dedication during the whole internship process. Tania's mentoring instilled in me a wide range of skills needed to work for a media organisation like SBS. Whilst at SBS, I also got an insight into the hours of preparation needed for a weekly SBS Slovenian show and all the segments that compile the bulletin. The SBS Slovenian program has played a significant role in informing, educating and entertaining Slovenians since its establishment. The current team provide weekly content that is new and interesting to capture the audience's attention. My internship provided me with a firsthand experience of the hours of planning needed for each program that Tania, Lenti and Katarina prepare so meticulously. These programs involve the organisation of interviews, news, community announcements and other types of responsibilities that involves hours of work. SBS Slovenian radio has been very successful since its beginnings and with such a dedicated and committed team will continue to succeed for many years to come.

Photo and written by Jordan Covich
Voice of Slovenian Australians
3rd Generation Slovenians

Razmišljanja

Cilka Žagar

V Rogu

Na počitnicah v Sloveniji sem srečala veliko prijateljev in predvsem sošolcev. Vsi smo otroci vojne in zato za zmeraj zaznamovani z ideologijami tistega časa. Ko se spominjamo mladosti, so naši spomini obarvani z vojno, ki je Slovence za vselej razdelila na pravične in krive. Eni in drugi so molili: kuge, lakote in vojske reši nas, o Gospod. Mi, otroci vojne, nosimo dediščino spomina z ene ali druge strani, čeprav se je večina Slovencev vedno borila le za dobro Slovenije. Vsaka vojna se namreč dogaja trikrat; prvič na bojišču, drugič v spominu in tretjič v zgodovinskih knjigah.

Ob obisku masovnih grobov v kočevskem Rogu sem videla napis:

*Tukaj počivamo
Tako je veleval domovine ukaz
Ne pozabite nas*

Temu napisu sem spodaj dodala:

*Samo da se rima
Nad breznom spomina
So ukazali voditelji
A domovina ni pozabila
Ne vas
In ne kdo je dal ukaz*

Ker smo mladost doživljali vsak po svoje, so tudi naši skupni spomini obarvani z osebnimi doživetji. Ljudje se radi spominjamo trenutkov, ko smo bili zmagoslavni, herojski, pametni, spoštovani in priznani. Večina mojih sošolcev so bili otroci narodnih herojev in revolucionarjev. Živel so v revnih razmerah in njihovi starši so upali, da jim bo komunizem izpolnil vsa upanja in želje. Borili so se za pravice delavstva in za svobodo

Slovenije. Mnogi so bili razočarani. Seveda noben družbeni red ne more zadovoljiti vseh. V mirnem času je lahko soditi in obsojati ene ali druge, toda Slovenci so se morali odločati na silo in pod pritiskom vojne. To so bili trenutki ogroženosti in nevednosti. Nekam so morali. Kmečki fantje so povečini hoteli obdržati obstoječi red in privatno lastnino, delavci pa so zahtevali spremembe, ki jih je obljubljal Stalin. Ne eni ne drugi niso poznali Hitlerjevih in Stalinovih načrtov. Prijatelj učitelj, sin narodnega heroja, mi je zaupal, da so njegovega očeta partizana v resnici ubili partizani, ker je bil njegov brat pri domobrancih. Ko je moj prijatelj izvedel resnično zgodbo svojega očeta, se je čutil poraženega. Res je imel kot otrok narodnega heroja vse življenje privilegije, ko pa se je soočil z resnico, se mu je zazdelo, da je bilo vse skupaj laž.

Obvestilo Veleposlaništva RS v Canberri, 3. februar 2021

Vlada Republike Slovenije je sprejela odstop in razrešila g. Eddyja Kontelja s položaja častnega konzula Republike Slovenije za Viktorijo. Odločitev je bila sprejeta zaradi nezdržljivosti javnih funkcij.

Veleposlaništvo Republike Slovenije je bilo zelo zadovoljno z delom g. Kontelja kot častnega konzula Republike Slovenije in je izjemno hvaležno za njegov neprecenljiv prispevek od novembra 2017. Ves čas je izkazoval visoko stopnjo integritete, predanosti in profesionalnosti pri izvajanju konzularnih nalog. Veleposlaništvo bo ohranilo tesne stike z g. Konteljem, saj vemo, da bo tudi zasebno še naprej promoviral sodelovanje z Republiko Slovenijo.

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD: 100 \$: Mihelca Šušteršič, Mario Ukmar. **80 \$:** Marta Skrbuš. **65 \$:** Janez Žabjek. **60 \$:** Feliks Lužnik, Vinko Rizmal. **40 \$:** Angelca Dodič, Anica Župančič, Daniel Furlan, Dragica Kalc, Izabela Bukarica, A & M Hren, Frank Richter, Elvira Mahnič, Željko Rob, Traudi Šmuc, A & J Ličen, Nicholas Joseph Sorenson, Marjan Perič, Slava Žele, Karl Knap, T & A Možina, K & D Gerzina, Marija Rede, Tereza Kaiser, Franc Vertel, Cilka Ninkovič, R. Koren, Marija Martin, Helena Oppelli, Alojzija Rutar, Vida Kravos, Vinko Lunder, Milan Vran. **30 \$:** Ana Horvat. **20 \$:** Olga Gale, Milka Tomažič, Roman Benčič, Mario&Kristina Marsič, Milan Kavič, Francka Kukec, A & E Kociper, Jožica Jurin, A & G Spiclin, Matilda Klement, Rozina Horvat, Ivan Skrajnar, M. Kromar, Jelena Prekodravac, J & M Ritoc, Jožef Iskra, Ivan Legiša, Corio ??, **15 \$:** Majda Muzlai, R & D Grlj. **10 \$:** Justina Miklavec, Tilka Lenko, F & V Murko, J. Novak, B. Jerin, J. Twrdy, Drago Grlj, Ivan Žic, J & F Marinič, P & L Gustinčič, Anton Urbas, Silva Jenko, Martin Šuštarčič, Jože Kariž, Ivana Tomazin, Branko Kresevič, Nežika Polajžer, Roza Kresevič. **5 \$:** Anna Klančič.

ZA MISIJONE: 140 \$: Alexander Braletitch. **Za p. Pedra Opeka: 600 \$:** N/N. **50 \$:** T. Stariha. **Za p. Stanka Rozmana 600 \$:** N/N.

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

V današnjih zgodbah nastopata krava in piščanček; posebej slednji je izbran nalašč za tale velikonočni čas. Povedala sta mi jih prijatelja; eden je živel na kmetiji kot otrok, drugi jo ima še danes. Vsak, ki je kdaj živel na deželi in ima v sebi vsaj kanček pripovedovalskega duha, se bo gotovo spomnil kakšnega pripetljaja z domačo živaljo. Veselega ali žalostnega. Živali, kot je dobro vedel sveti Frančišek, imajo v sebi čudežno moč. Marsikateremu kmečkemu otroku so bile edine zaupnice in tolažnice v trdem delovnem vsakdanu.

Roža na boku

Pripovedovalec te zgodbe je bil še fantek, ko so imeli doma na kmetiji kup živali, med njimi tudi dve kravi. Poleti sta se zjutraj sami odpravili na pašnik in se zvečer vrnili pod oreh na dvorišču, kjer je stal vodnjak. Tam je bila tudi kad z vodo, iz katere sta pili, preden sta šli prespat v hlev. Na poti do dvorišča sta se sprehodili mimo domovanj prašičev in kokoši ter mimogrede pobrali še malo koruze ali kakšno jabolko.

Nekega večera sta se kravi napili vode in šli počivat. Mama je kot ponavadi stopila v hlev, da ju pomolze. Zaslišal se je krik. Kaj krik, nastalo je obsedno stanje. Na kup je priletela vsa družina. Krava Roža je nepremično ležala na boku, niti glave ni mogla dvigniti. Mama je planila v jok. Roža je bila mlada, dragocena krava. Oče in dedek sta skočila v avto in zdrvela po veterinarja, mama, babica in otroci pa so čakali pri ubogi živali, ki je zavijala z očmi in sople.

Prišel je veterinar in kravo pregledal.

»Srce bje normalno, dihanje je normalno, ampak nekaj je vseeno zelo narobe,« se je čudil. »Kaj je pa jedla?« »Isto kot tale druga, skupaj sta se pasli,« je rekel oče. »Kaj pa je pila?« »Vodo.« »Kakšno vodo?« se ni dal veterinar. »Vodo iz štirne, tudi mi jo pijemo,« se je vmešala mama.

Veterinar se je praskal po glavi, hodil okoli Rože in ji nazadnje pogledal še v gobec. Odskočil je, kot bi ga speklo. »Sapa ji po kisu smrdi, je kaj takega spila?«

Tišina. Potem se je oglašil dedek: »Pa mi je res nekdo spraznil vedro z vinsko goščo, prejšnji dan smo vino pretakali. Sem se spraševal, kam se je vdrla.«

Pijana Roža je s 30 litri vina v trebuhu zdaj že sladko spala. »Pustite jo, bo že prišla k sebi,« se je smejal veterinar. In šel. Mama je kravo pomolzla kar v ležečem stanju in jo pustila spati. Spala je vso noč in ves naslednji dan. Že v temi se je dvignila na majave noge, spila vedro vode in spet zaspala. Zjutraj o mačku ni bilo niti sledu in Roža se je živahno pridružila prijateljici na paši.

Ja, ne rečemo zastonj, da se ga je kdo napil kot krava.

Cico

Kar pomnim, si nisem želela druge živali kot psa. Res, da sem domov privlekla vse sirotke, ki so mi »slučajno« prišli na pot – mačke, ptičke, ježe, želve ... celo pupke in žabje paglavce, toda nesporni car mojega srca je bil vedno samo pes. Mislila sem, da je tako z večino otrok. Pa mi je Belokranjec Slavo Plut, ki štorije o živalih iz rokava stresa, povedal, kako si je vnukinja Ana pri petih letih želela piščančka. Samo in edino piščančka.

»Stari ata, piščančka bi rada,« me je prosila in ni odnehala. 'No, Ankica, bomo pa našli piščančka zate, najboljše od domače kokoške in petelinčka.' Oglasil sem se pri prijatelju v Črnomlju, kjer so redili kokoši in imeli dva dni stare picke. 'Vnukinja mi ne da miru,' sem razložil in odnesel domov kar dva. Dali smo ju v škatlo in na radiator. Eden je poginil po nekaj dneh, tistega, ki je preživel, pa smo nastanili v kopalnici. V škatli je imel udobno postlano, naredil sem mu stopničke in podest. Dolgo nismo imeli imena zanj, ker pa nas je zjutraj budil s cic-cic-cic, smo ga začeli klicati Cico. Postal je tako glasen, da smo ga morali iz kopalnice preseliti v garažo. Žena mu je iz časopisa zvila rolo, v kateri je spal. Tudi če smo ga brez škatle spustili na vrt, ni hotel biti brez svojega 'tunelčka'.

Cico je kar naprej skakal okrog nas tudi na 'kopališču' za hišo. Ležal sem na soncu, in ker sem po prsih precej kosmat, je bil prepričan, da je to nekakšno kurje dvorišče. Kopal in brskal je za semeni, pa prhotal s krilci kot odrasla kokoš. Za otroke je bil to velik 'hec'. Potem mi je zlezal do obraza in me, če sem razprl ustnice, kljuval po zobeh, kot da jih plombira. Še bolj na široko sem odprl usta in rekel: 'Cico, zdaj pa še kočnike!' da mi je skoraj cel zlezal v usta. Mularija je pokala od smeha!

Cico je poginil star nekaj mesecev, najbrž je pojedel strupeno travo. Vnukinja je bila strašno žalostna. 'Stari ata, ga bomo zakopali, naredi trugico,' je rekla. Odprto smo nesli od stare bajte do delavnice. V sprevedu je bilo deset otrok in vsi so tulili kot zmešani. Vsak je vrgel nanj kepico zemlje. Potem smo ga zakopali in slovesno postavili križek z napisom: 'Tukaj počiva Anin Cico'.

BUTALCI (2)

Fran Milčinski, riše: Zorka Černjak

Butalci gredo po sol

Butalcem je pošla sol in je bilo to nerodno ne le za kuho in za peko, nego tudi za butalsko modrost, kajti niso kaj vedeli in kam, kadar jim je kdo ukazal, da se gredo solit, in to ni bilo redkokrat.

Pa so moževali in nazadnje sklenili: ni drugače, treba osedlati dvanajst konj in z njimi v svet po sol. Dejali so, pot da bo dolga in da vzemo kotel s seboj, da ne bodo brez južine. In še zastran marel so moževali, ali bi jih kazalo vzeti na pot, kajti je svet neznansko velik in je po svetu vsake sorte vreme.

Je dejal župan: »Široke imamo klobuke ali klafrnice. Klafrnice nas bodo dežja varovale tudi brez marel. Marel nam je treba le za klafrnice, da dež ne zmoči klafrnic. Ni pa vrag, da ne bi vseh klafrnic spravili pod eno marelo. Zato bo dovolj, pravim, če si vzamemo s seboj eno samo marelo.«

Reče Piškurjev Ražem: »Veste, kaj, pustimo vsak svojo klafrnico doma, pot zato ne bo nič daljša! Pa nam vsaj ne bo treba klafrnicam na ljubo s seboj vlečiti marele, marela je reč, ki se rada izgubi.«

Pa so sklenili, da je ta beseda modra, in so gologlavi zajahali konje in jih pognali.

Jahali so čez devet planin in devet dolin, da so prišli v prekrasno mesto Solimuri. Tam je bilo soli, da še vodo solijo in se tej vodi pravi morje.

Tam sol tudi prodajajo. Pa so nakupili Butalci dvanajst tovorov soli in so Solimurci jako prijazni ljudje: dovolili so jim, da lahko še pridejo, kadar jim bo česa treba za denar.

Butalci so bili silno zadovoljni in so stopili v krčmo, da dobro kupčijo zalijejo – potem bi krenili zopet domov.

Pa so se zmedli v durih in mesto v krčmo so stopili v brivnico poleg krčme in je bila tudi v brivnici jako prijazna postrežba in se je Butalcem zgodilo, da so bili ostrizeni in obriti, še preden so naročili bokal vina. In so bili ostrizeni in obriti tako lepo, da drug drugega niso več poznali, nego so se izpraševali, od kod si in kam si namenjen.

Ta reč jim ni bila všeč. Natovorili so sol na živali, odpravili se na pot v Butale in so jim begale glave nemajhne skrbi.

Prevalili so pet planin in pet dolin, tedaj se jim je zahotelo počitka in južine.

V senci so raztovorili konje, zakurili ogenj in v kotlu zamešali polento.

Polento je bilo treba soliti. Pa so barali pri bližnji kajži in prosili gospodinjo soli. Ni je imela ali ni marala dati ali jih ni razumela: ne v tej kajži ne v drugi niso je dobili ne zrna. In so neslano morali jesti polento. Ni jim dišala. Nevoljni so vstali od južine: neslana južina ni južina!

Ko pa so začeli zopet tovoriti konje, so se jim lica zasmejala od ušesa do ušesa: »Iskali smo zrno soli po kajžah, pa imamo s seboj dvanajst tovorov, hvala Bogu!«

Bili so potolaženi in so se žurili proti Butalam.

Čim bolj pa so se bližali domačemu mestu, bolj jim je rastla skrb, ali so pravi ali niso pravi. Preden jih je nesreča zanesla v brivnico, so bili že pravi; potem pa so se izprevrgli.

Pozno zvečer so dospeli v Butale in ustavili na trgu. S strahom je vsak stopil na svoj dom, ponižno potrkal in vprašal, ali je gospodar doma.

Pa so povsod prejeli odgovor, gospodarja da ni in da je šel po sol.

Sedaj se je vsak oddahnil in je rekel: »Hvala Bogu, pravi sem! Če bi pa zdajle gospodar bil doma, joj meni, ne bi vedel, kdo da sem in kam naj se obrnem.«

In so bili zelo veseli, in ko so jih izpraševali, kakšno je mesto Solimuri in ali je postavnejše od Butal, so dejali: »Kaj bo postavnejše – še plota nimajo, da konja zanj privežeš!«

V Butalah sejejo sol

Butalcem je bilo sitno, da so morali sol kupovati tako daleč. Pot stane, sol ni zastonj in še se zgodi, da je nimaš, kadar bi jo najbolj potreboval. Doma pa je zemlje dovolj, in kakšne zemlje – na taki zemlji plenja vse mogoče! Pa so sklenili, da bodo sol pridelovali sami doma.

Pa so spomladi vsak okoli svoje koče prekopali rušo, jo povlekli in vanjo posejali sol, da jo bo gospodinja imela kar pri roki kakor peteršiljček in drobnjak.

In potem je padal dež in je sijalo ljubo sonce in so pričakovali in veselo pričakali: pognalo je mlado zelenje, bujno šlo v rast in obetalo bogato žetev.

Pa kar je pognalo in se tako lepo šopirilo, so bile same mlade koprive in nič drugega.

Pa so jih Butalci gledali in so jemali mlado perjiče na jezik: pošteno jih je opeklo! Zadovoljni so dejali: »Ajsa! Mlada sol – že sedaj je tako ostra! Kako bo šele slana, hvala Bogu, kadar dozori!«

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc.

19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča vse Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako nedeljo od 11. do 12. ure, razen druge nedelje v mesecu, in to samo, če se predhodno dogovorite po e-mailu: slovwelfare@bigpond.com ali na telefonski številki: **0407 056 463 Peter Mandelj** ali **03 9795 8550 Slavko Gorup** ali **0409 478 635 pisarna v Kewju**.

Ta sprememba je zaradi nevarnosti okužbe z virusom covid-19. Pisarna bo do nadaljnjega odprta tudi vsak prvi in tretji četrtek v mesecu od 11. do 12. ure, in to samo po predhodnem naročilu na zgoraj navedene številke.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo posestev v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: (+61) 02 6290 0000

Fax: (+61) 02 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: Jurij Rifelj; Svetovalci in namestnik: Andrej Kralj

**Embassy of the Republic of Slovenia
26 Akame Circuit O' MALLEY ACT 2606**

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

*We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.
We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.*

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

Grob, kraj vesoljne deponije,
kjer se vsi srečamo kot poraženci in
kot dokončni plen smrti;
grob, to žrelo podzemlja, ki použije vse in se za vsemi zapre;
grob, ta naš edini spomin vnaprej in edina gotovost, ki jo imamo.
Ta grob je prisililo sonce prvega dne,
da je v njem umrla smrt in vrnila svoj plen v življenje;
ta grob je postal poročna postelja,
kjer je večna božja ljubezen spočela življenje na novo.
Navsezgodaj je prehitel zoro in prižgal prvi dan s svojo lučjo,
a zora prvega dne nam ni prinesla rešitve od smrti,
ampak rešitev v smrti;
po zori prvega dne naše življenje ni več za smrt,
ampak je postala smrt za življenje in naš strah je postal zaupanje.

p. Pavle Jakop